

月胤言生

@月胤言生

151. kapitola - Místře, já chci jen vás

Myšlenky se mu rozutekly, a potom uslyšel, jak Mo Ran za stěnou vrčí: „Co myslíš, že vidíš? Rozhodně ne tamto. Seber si už ty své hadry a padej.“

Xue Meng se krátce odmlčel a odpověděl: „Ha? Co mám vidět?“

Xue Meng civěl na svého bratrance a snažil se si to všechno srovnat. Pak mu to došlo. Vztekla a zároveň zahanbeně se rozkřičel: „Na co to sakra pořád myslíš! Jen jsem chtěl říct: na co se zamykáš, a že se nechceš vykoupat, to ti asi se nechce jít mezi lidi a někde se tlačit. Ty to hned obrátíš proti mně, to máš v hlavě jen samý nechutný prasárny?“

V sousedním pokoji Chu Wanningovi potemněla tvář.

V hlavě jen samý nechutný prasárny...

Xue Meng hlasitě vydechl, přeměřil si Mo Rana od hlavy až k patě, nespustil z něj oči a řekl: „Na nic takovýho jsem si ani nevzpomněl, ale když už o tom mluvíš, ty snad...“

„... Nešel jsi se náhodou koupat? Proč se tady pořád vykecáváš!“

„Ne, víš, teprve teď chápu, že se chováš vážně divně.“

Nepřátelský tón a temné oči, ze kterých téměř vyletovaly ohnivé jiskry Xue Menga jen utvrdily v tom, že se tady páchají nějaké nepravosti. „Sotva jsi vyrostl, začal jsi vymetat bordely, ale od doby, co jsi začal cestovat, jsem už o těch tvech vášnivejch dobrodružstvích neslyšel ani slovo. Co že ses tak najednou změnil?“

Mo Ran zřejmě mlčel. Chu Wanning v tom tichu napjatě vyčkával. I on chtěl znát Mo Ranovu odpověď.

Čím dále ticho trvalo, tím byl napjatější. Proč nic neříká? Stydí se? Lituje toho? Nebo...

„Ty to vážně chceš vědět?“ promluvil konečně Mo Ran, jeho hlas zněl rozhněvaně.

Jak dokáže zlobit, kde bere tu troufalost?

Chu Wanninga to zaujalo. Říkal si, že Xue Mengova otázka je naprosto logická. Přece se nejde rozčilovat kvůli tomu, že někdo vytáhne všechnu tu starou špínu, kterou jste se snažili zamést pod...

Na slůvko „koberec“ už si nestačil pomyslet. Jasně uslyšel, jak Mo Ran říká: „Našukal jsem se toho už tolik, že mě to nudí. A teď laskavě vodprejskni.“

Rozhostilo se tíživé ticho, do kterého Xue Meng zařval tak, že to muselo být slyšet po celém hostinci: „Mo Weiyu, ty hnusnej pse! Ty seš tak vodpornej!“

„Jasně, jasně, jen si posluž. Ale už krucinál táhni a nech mě spát!“

„Nešahej na mě, ty špíno!“

„Kdo je u tebe špína?!“

„T-ty...“ koktal Xue Meng. Jeho pěkná tvářička zrudla. Chtěl Mo Rana usadit, ale Mo Ran díky své nestydaté drzosti zahnal do úzkých jeho. Nemohl pominout skutečnost, že už je mu dvacet let a co se týče jeho vrstevníků, Nangong Si se chystal oženit s největší krasavicí kultivačního světa, čtvrtý mladý pán ze Síně Jiangdong už byl otcem tří dětí a Mei Hangxue z paláce Taxue na hoře Kunlun...

Mei Hangxue se kupodivu ještě žádnou pohlavní nemocí nenakazil a nezemřel.

Vypadá to, že jediný nezkušený panic je tady on. Xue Meng cítil hořkost. Ne snad kvůli nějakým nenaplněným touhám, ty v něm dosud spaly, ale protože měl pocit, že nad ním v tomto ohledu Mo Ran vyhrál, vůčihledně ho porazil, a to ho hnětlo. Kdyby se Mo Ran odpovědi na tu otázku vyhnul, kdyby se zastyděl, Xue Meng by se cítil jinak, jenže Mo Ran vypadal jen netrpělivě a nedůtklivě, když vyhrknul to svoje...

Našukal jsem se toho už tolik, že mě to nudí.

Pro maličkého mladého pána Xue to byla těžká rána, která zranila jeho sebevědomí.

Chvíli bezradně koktal a potom na Mo Rana vykřikl: „Stejně jsi špína! Seš bezcennej odpad!“

A prásknul za sebou dveřmi.

I Chu Wanninga ta slova zasáhla, přestože byl klidnější než Xue Meng a chápal, že Mo Ran to použil v rozčilení, aby Xue Menga zahnal na ústup.

Přesto nedokázal potlačit to, co se v něm vzedmulo jako bouřlivý příval.

Ten muž vedle za stěnou říká taková hrubá slova, vrčí jako tygr, vydechuje horký dech, svaly má pevné a silné.

Křik a vulgární výrazy se spojily v rozžhavené železo, které mu probodlo srdce.

Chu Wanning ztěžka polknul, temné oči se mu třpytily.

Mo Ran si už v minulosti vysloužil trest kvůli svým návštěvám nevěstinců, proto si byl dobře vědom, že Mo Ran není zdaleka tak nevinný jako Xue Meng. Jenže Mo Ran v něm tehdy nebyl tak neodolatelně přitažlivý, aby v něm neustále probouzel nutkání proti své vůli myslet na takové výjevy.

Když na to zas přišlo, Chu Wanning nedokázal odolat a nepředstavovat si to tělo, které už viděl na vlastní oči, to horké, hladké, pevné tělo v obláčcích páry, jak si užívá rozkoš se štíhlými, překrásnými mladíky, jak se zmocňuje těch krásných chlapců se světlou, hebkou pleť.

Vzkypěl v něm hněv, jako by ho někdo polechtal pírkem.

Byl zmožený vztekem i touhou. Oči mu zrudly, jako by se v noční tmě rozvinul květ jabloně haitang...

Xue Meng se vrátil.

„Otevři!“

„... Co zas?!“

„Hádání s tebou mně úplně zmátlo! Kde je moje oblečení?!“

„Na stole. Tak si ho seber.“

„Pche!“ Xue Meng popadl šaty, hlasitě odfrknul a odešel.

Všechno konečně ztichlo. Chu Wanning slyšel Mo Ranovy těžké kroky, pak zavržala postel. Muž ve vedlejší místnosti si nepochybně lehl do postele. Zdálo se mu, že cítí, jak se lůžko otřásl, když se do něj položilo to mohutné, žádoucí tělo.

Dostal palčivou žízeň a rád by si došel pro šálek vody.

Ale když slyšel, že si Mo Ran lehl, pochopil, že by určitě zaslechl, jak vstává. Proto zůstal nehnutě ležet, jako skála z hory Danxia, zvenčí chladný a tvrdý, ale uvnitř celý rozehvělý.

Mo Ran vedle byl právě tak neklidný.

Muži s neukojenými potřebami bývají podráždění a Xue Meng si pro to, aby ho přišel otravovat, vybral ten nejméně vhodný okamžik. Kvůli tomu spratkově se přestal ovládat a skončil tím, že tu vyřvával něco tak ostudného. Zajímalo by ho, jestli to Chu Wanning slyšel.

Pokud tvrdě nespí, pak to určitě slyšel.

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc toho litoval. Převracel se na posteli sem a tam. Chu Wanning na druhé straně poslouchal praskání a vrzání a cítil stejný nepokoj.

Jen o chvíličku později Chu Wanning uslyšel, jak Mo Ran tiše říká: „Mistře...“

Mo Ran se nemohl po všem to převrácení a ošívání uklidnit a zkusil Chu Wanninga oslovit, aby zjistil, jestli mu neodpoví.

„Mistře, spíte?“

„Slyšíte mně?“

Údery Chu Wanningova srdce byly hlasité jako hromobití. Rozpačitý nad tím, že mu srdce tak hlasitě bije, přetáhl si přes hlavu příkrývku, aby utlumil zvuk, který ten druhý ani nemohl zaslechnout.

„Mistře...“

Pod příkrývkou, s Mo Ranovým hlasem, který se ozýval tak blízko, se zdálo, jako by leželi na stejném lůžku, a kdyby Chu Wanning příkrývku zvedl, uviděl by Mo Ranovu krásnou tvář a nahou hrud', jak leží na boku a podpírá si bradu dlaní, dívá se na něj těma tmavýma očima, těma divokýma a hladovýma očima, jako by ho chtěl celého spolknout.

„Slyšíte, co vám říkám?“

Chu Wanning se rozhodl předstírat, že nic neslyší; chápal, že Mo Ran se ptá s nadějí, že nic neslyší a neslyšel. Jinak by to bylo zítra nepříjemné pro ně oba.

Mo Ran ho ještě několikrát tiše zavolal, ale když se z Chu Wanningovy strany nic neozvalo, tiše si povzdechl. Mo Ran byl přesvědčený o tom, že Chu Wanning skutečně spí, ulevilo se mu, ale zároveň byl trochu smutný.

Přál si, aby si ho Chu Wanning všímal.

Jenže Chu Wanning nic. Nemohl dělat nic jiného než se dotýkat tenké stěny, která stála mezi nimi, hladit ji mozolnatými prsty, zavřít oči a přestavovat si, že hladí Chu Wanningovu hrud', přitisknout na ni své rozpálené rty a zašeptat, jako by šeptal k Chu Wanningovým rtům.

„Já už o nic a nikoho jiného nestojím... já chci jenom vás...“, zašeptal Mo Ran.

Ale mluvil tak tiše, že to Chu Wanning neslyšel. Chu Wanning byl zabalený v příkrývce, srdce mu hořelo stejně jako jeho obličej. Uplynula nějaká doba, když uslyšel hlasité zapraštění postele na druhé straně stěny, jako se by ten, kdo na ní leží, prudce a rozčileně převalil.

Ozvalo se: „Do prdele!“

Chu Wanning měl najednou zvláštní pocit, probudil se v něm zvířecí šestý smysl a věděl, že *něco* uslyší. V tu chvíli se mu zježily vlasy na hlavě a měl chuť si zakrýt uši. Ale prsty se mu jen trochu sevřely a ruce mu klesly zpátky. Bezradně a slepě zíral do tmy pod příkrývkou. A pak to uslyšel ...

Zvenčí slyšel Mo Ranovy těžké nádechy. Byly pravidelné, silné a hlasité. Chu Wanningovi naskočila na pažích husí kůže, z těch zvuků se zmocňovala strnulost a malátnost.

Mo Ranův dech zněl tak smyslně, tak hříšně, byly to hrdelní zvuky, tlumené a současně nezadržované. Takové zvuky ho nemohly nechat na pochybách.

Chu Wanning zavřel oči. Měl pocit, že nemůže dýchat, rty se mu pootevřely a rozechvěly se.

Vzpomněl si na erotický sen, který se mu zdál už mnohokrát předtím, tam viděl Mo Ranovo tělo úplně celé, na fantazii už nic nezbylo. Když zavřel oči, bylo si ještě snazší představit si to, co se odehrává venku za příkrývkou. Měl pocit jako by Mo Ran ležel na zádech přímo vedle něj, jeho pevné tělo je natažené, v pootevřených očích mu září světlo.

Mo Ranova ruka zatápe dolů. Rozepne si kalhoty a objeví se jeho pyj v celé své kráse. Chu Wanning se ani neodvažoval představit si, jak ta obrovská věc asi vypadá. V duchu viděl jen nejasný obrys, zbarvený vzrušením do ruda. Mo Ran svýma rukama klouže po té věci, která by klidně dokázala někoho zabít; pokaždé, když polkne, poskočí mu v krku ohryzek. Nedá se říct, na koho myslí, když se tak horečnatě a vášnivě dotýká sám sebe.

„Nng...“

Na druhé straně stěny se ozve tichý vzdech, tak chraplavý a smyslný, až z toho Chu Wanningovi naskočila husí kůže po celém těle a fénixí oči ve tmě zakalil chtíč.

Ani on už se nedokáže dál ovládat ...

Po dlouhém a úmorném zápasu jemná bílá ruka staršího Yuhenga rozechvěle sklouzla dolů a začala hladit svůj vlastní rozpálený úd.

Ten pocit horkosti a napětí je tak zahanbující a vzrušující zároveň. Zaklonil hlavu a potlačil vzdech. Pod záštitou přikrývky může odhodit to pozlátko studené cudnosti, nechat se unášet Mo Ranovými těžkými nádechy, nechat se strhnout do moře žádosti. Dotýkal se hrubě a neobratně, několikrát to zabořilo, až už to nemohl vydržet a přikrývku odkopl. Ležel na rozházené posteli, třel se o zmačkanou přikrývku a prostěradlo, dlouhé štíhlé nohy se mu neovladatelně roztřáslly, do fénixích očí mu spadly uvolněné prameny potem nasáklých vlasů, rty se mu pootevřely v nehlučných stenech.

Snad to bylo tím, že se ocitl na vzduchu a všechno znělo zřetelněji, snad to bylo tím, že v jeho vzrušení se všechno rozmazávalo a slévalo, najednou měl pocit, že slyší nějaký mokry zvuk. Myslel si, že to ozvalo z Mo Ranovy strany, ale když mu pohled sklouzl dolů, zjistil, že ta vlhkost vyšla ze špičky jeho pyje, pokryla mu ruce a vydala při tom nesnesitelně obscénní zvuk.

Chu Wanning ucítil, že se mu tváře rozpálily ještě víc. Odvrátil hlavu od zdi, jako by Mo Ran tam vedle něj ležel nahý, jako by se laskali navzájem.

Jeho povýšenost i odtažitost odnesl divoký proud chtíce a vše, co vnímal byl jen chraptivý dech na druhé straně stěny a ochromující rozkoš, která stoupala ze slabin. Díky své nezkušenosti byl zcela bezbranný vůči tělesnému vzrušení a cítil, jak ho po celém těle pálí kůže. Toužil po dotyku jiného těla jako vyschlá studna po vodě.

Dech za stěnou se zrychlil. Chu Wanning měl dojem, jako by mu se srdce vznítilo plameny, zatímco tělo mu zvláčnělo a ruce a nohy vypovídaly službu. Prostěradlo pod ním bylo promáčené. Nejasně mu vytanulo na mysl, že je to celé směšné, že to vůbec neměl dělat. Ale nic naplat, bylo to tak příjemné, za celé roky to ani nezkusil a neměl ani tušení, že může prožít něco tak úžasného.

Když tehdy ve vesnici Yuliang poprvé tuto hranici překročil, měl výčitky svědomí, že poprvé porušil svou askezi, byl znechucený sám nad sebou, ale tentokrát ...

Od člověka, kterého miluje, ho dělí jen tenká přepážka, poslouchá jeho dech, jehož zvuk je tak vzrušující, tak svádívý a tělesné touhy se mu přestávají ošklivit. Divil moři žádosti, aby ho unášelo a místo odporu se ho zmocnila radost a slast.

Do usazených očí mu spadly uvolněné pramínky vlasů. Pohled se mu zastřel, náhle mu před zraky prolétl podivný přízrak.

Nebo to snad nebyl přízrak?

Byl to znovu ten zvláštní, až příliš živý sen, který se mu zdál již mnohokrát předtím.

V tom snu je všechno ložní prádlo rudo-zlaté, z podušek a prostěradel cítí čpavý zvířecí zápach. Leží na lůžku obličejem dolů, čelo mu pokrývá lesklá vrstva potu, rty má rozevřené, podobně rozčuchané vlasy mu padají do očí.

Svíčka hoří a muž za jeho zády prudce a tvrdě přiráží, nohy mají propletené. Prostěradla a přikrývky jsou zmačkané a rozházené. Mužův dech zní chraptivě a smyslně, stále přiráží, až se za jeho zády ozve: „Co jsi tak potichu? Zavzdychej pro mě.“

Sen se prolíná se skutečností. Chu Wanning zaťal zuby a odvrátil tvář, odmítl vydat sebemenší zvuk, ačkoli ho pomalu spaloval žár a nutkání vykřiknout bylo téměř nesnesitelné.

Zavřel oči. Pohyby jeho ruky byly stále rychlejší a ráznější.

Zavřel oči, ale nedokázal přestat myslet na ty erotické sny.

Muž ještě několikrát přirazil, pak tiše zaklel a vyklouzl z něj ven. Přinutil Chu Wanninga, aby se otočil. Ve světle svíčky spatřil krásnou tvář plnou žádostivosti. Byla to Mo Ranova tvář.

Pohled na Mo Rana ve snu Chu Wanninga jen vzrušil ještě víc, zmocnil se ho trýznivý pocit. Zahanbeně vrtěl hlavou a pokoušel se té vidině uniknout.

Ale bylo to marné.

Za stěnou slyšel Mo Ranův dech, hluboký a hrdelní, jako dech toho krutého i něžného muže z jeho snů. Se studem vzpomínal na podrobnosti toho snu, na to jak ho Mo Ran otočil, a zatlačil svým stále vlhkým pyjem na jeho otvor, který se po přestálém náporu neovladatelně cukal, třel o něj svým mohutným žaludem, jemně ho dráždil, ale nepronikal hlouběji.

Chu Wanning v hostinci sevřel ruce v pěsti.

Nestoudné.

Je to příliš nestoudné.

Jak vůbec může o něčem takovém snít?

On nikdy ... nikdy takové věci neviděl ... jak potom může mít takové živé sny, jako by jeho tělo už okusilo takový žár, takové šílenství, takové odpornosti, takové důvěrnosti? Je to snad projev zvířecí přirozenosti, která je ukrytá hluboko v každém člověku?

„Že my jsme ale tvrdohlaví? To si vážně myslíš, že svou nevinnost zachráníš tím, že se budeš kousat do rtu, abys nesténał?“

V tom snu se Mo Ranovy oči vlhce leskly, vypadal zlovolně i rozdychtěně zároveň.

„Kolikrát jsem tě už šoustal? Proč se najednou vzpouzíš? Sám si mě nechal, ať ti to udělám, podvolil ses mi z vlastní vůle...“

„Přestaň...“ zašeptal ve snu i ve skutečnosti.

„Kde je ta tvoje počestnost a vznešenost? Nakonec jsem to byl já, kdo tě tvojí nevinností zbavil, copak mě nekouříš, neroztahuješ nohy a nenecháváš se ode mě píchat, není to, co ti teče po stehnech můj dárek pro tebe? Nevinnost? Nedělej ze sebe hlupáka. Ode dne, kdy jsi se mnou vlezl do postele, se k tobě slovo nevinnost přestalo hodit.“

„Mlč...“

Nevinnost.

Už je pryč.

Hrdost.

Je rozervaná na cáry, podobně jako jeho šaty.

„Měl bys vidět, jak vypadáš tam dole...“ Mo Ranův pohled pomalu klouzal dolů, jako říznutí dýkou, dokud se jeho oči nezastavily na staženém otvoru potřísněném semenem a krví.

Jeho oči ztemněly, polknul a poskočil mu ohryzek v krku, tiše zaklel, rukou sevřel svůj zbytnělý pyj a pomalu pronikal otvorem, který střídavě povoloval a stahoval se. Nelítostně si píd' za pídí razil cestu třesoucím se masem.

Nejpodivnější bylo, že vzpomínky na sen byly tak jasné, že Chu Wanning měl pocit, jako by ho ta mohutná zbraň skutečně bolestivě probodávala, trhala, naplňovala...

Mo Ran pronikl do jeho těla tak hluboko, až se jeho varlata pevně tiskla k Chu Wanningovy roztaženým hýždím, jako by do něj chtěl zasunout i je. Mohutný dlouhý úd ho zaplnil, tepal v něm; věděl, že větší nápor už nevydrží.

„Ááá...“

Bylo to ve snu, nebo ve skutečnosti?

Konečně uniklo zasténání a vytrhlo Chu Wanninga z obluzení.

Vidina okamžitě zmizela, rozplynula se jako mlha.

Poslední věc, kterou viděl, byl Mo Ran, který rychle a drsně přirážel, jejich spojení bylo horečnaté a šílené. Slyšel Mo Ranův hrubý hlas, sípal mezi hlubokými nádechy: „Kdybys byl

ženská, už bys byl dávno zbouchnutej, když tě takhle šukám každě den... hehe, naše dítě by bylo pěkně hnusnej zmetek, vid'?"

Hanba, vzrušení, zvířecí chtíč, lidská přirozenost.

Chu Wanning se na posteli v hostinci převalil, chtěl vyhnat tu oplzlou scénu z hlavy.

Připadal si tak ponížený.

Oči mu zrudly a divil se, jak se to vůbec mohlo stát.

Nikdy podobné sny nemíval. Nikdy se nedíval na to, co neměl, neprohližel si erotické obrázky, jak tedy může mít takové směšné a ostudné sny ... Co bude dělat, když na to někdo přijde?

Vzpomínky na sen vybledly, ale lůžko ve vedlejším pokoji se začalo otřásat. Mo Ran si hrál se svým nádobíčkem už hezkou chvíli předtím, než Chu Wanning vůbec začal, a jeho vzrušení celou dobu rostlo. Teď se blížilo ke svému závěru. Nemohl už dál, vysunul boky dopředu, několikrát jimi prudce trhnul a s hlubokým hrdebním zasténáním vyvrcholil.

Tlumený hluboký zvuk Chu Wanningovi sjel až do třísel. Se zrudlýma a usazenýma očima si znovu začal rukama přejíždět po celé délce svého údu a vzápětí znovu potřísnil prostěradlo svým semenem.

Ještě nikdy nezažil tak silné vyvrcholení, nedokázal se ovládnout a z hrdla mu vyšlo hlasité: „Nn... aaa...“

Všechno se mu rozmazalo. Chu Wanning nemohl pochopit, jak se mohl tak hloupě zamilovat a jak se mohl začít chovat tak pitomě. Síly ho opustily, se zastřenýma očima těžce lapal po dechu.

Odmítl tělesné touhy.

Ale vědomě podlehl lásce.

Když se smísí láska a touha, tělesný chtíč přestane vypadat tak odporně. Tentokrát to bylo jiné, než to zoufalství ve vesnici Yuliang. Ještě pořád se styděl, ale stud přemohly něžné city, které prýštily ze srdce a byly silnější než rozkoš a touha.

Teď si nepřál nic jiného, než aby dřevěné pažení zmizelo, aby se Mo Ran, stejně udýchaný a zpocený, k němu natáhl, a přitiskl svou horkou, pevnou hrud' k jeho zádům a líbal mu ramena a šíji.

Chu Wanning ochable ležel, zíral do prázdna a říkal si, kdyby se to stalo, bylo by to dokonalé.

Byl by šťastný.

Druhého dne vstal Mo Ran časně.

Tohle je Linyi, Chu Wanningovi zdejší jídlo nechutná, a v hostinci nemají právě velký výběr neokořeněných pokrmů. Proto se vydal nakupovat na západní tržiště, a měl v úmyslu vypůjčit si kuchyni, aby mistrovi osobně přichystal něco na zub.

V tomto světě jsou lidé, kteří, když se někomu dvoří, použijí třeba tisíc lstí. Třeba k snídani navaří úplnou hostinu, jenže když se se musí potýkat s nezdarem, hned stáhnou ocas mezi nohy – vždyť krásných tvářiček je všude plno, tak proč ztrácet čas tam, kde není žádná naděje?

Ale Mo Ran takový nebyl.

Dva životy usiloval o Shi Meiovu přízeň.

Už konečně pochopil své city a pochopil, že mezi nimi v tomto životě sotva bude jiný vztah než mezi žákem a učitelem. Přesto chtěl Chu Wanningovi každý den prokazovat různé úsluhy.

Věděl, že nemůže nic dělat, ale přesto to dělal – v tom se nikdy nezměnil, ani po smrti.

„Mladý pane, vyšel jste si tak brzy na nákupy? Vidíte mojí čerstvou mrkvičku, kupte, kupte!“

„Mladý pane, máme tu všechny možné šperky a okrasy, náramky, náhrdelníky, vlásenky, na co si jen vzpomenete! Je to samá jemná práce!“

„Pojďte sem, uvidíte ten největší výběr kultivačních drahokamů a magických zbraní, jen pojďte, pojďte!“

Mo Ran se původně vypravil jen pro zeleninu, ale když se s plným košíkem procházel po tržišti, uviděl u krámků s lacinými cetkami něco, co ho zaujalo a bezděky se přiloudal blíž.

Vystavené zboží si prohlížel muž se staženou kápí.

Muž pozvedl ruku a z černého rukávu vyklouzly velice světlé, štíhlé a pěkně tvarované prsty. Mo Rana zaujaly právě ty křehké, dlouhé prsty.

Nejprve si podle postavy myslel, že ten člověk je muž, ale když viděl ty prsty, řekl si, že to může být žena.

Zvědavost ho ponoukala, aby se přiblížil a pokusil se zahlédnout obličej, ale ten zakrývalo černé hedvábí. Spatřil jen pár sotva zřetelných, chladných očí schovaných ve stínu objemné kapuce.

Jejich pohledy se střetly a Mo Ran se ze zvyku pousmál.

Ta osoba trhla rukou, která se už téměř dotýkala magického kamene položeného na stolku. Mo Ran koutkem oka zahlédl zalesknutí prstenu navlečeného na palci.

Měl podobu hada s jemně vypracovanými šupinami.

Měl pocit, že takového hada už někde viděl, chtěl se podívat lépe, ale ten člověk už ukryl své ruce do rukávů.

Vrhnul na Mo Rana lhostejný pohled, otočil se a beze slova odešel.

„To je ale divná osoba...“ zamumlal Mo Ran. Ale vždyť se žení mladý pán ze sekty Rufeng, pozvánky jen prší a do Linyi se hrne spousta nejrůznějších lidí a vlastně není až zas tak zvláštní narazit na někoho, kdo je zahalený od hlavy až k patě.

V té chvíli zacinkaly zvonky u postranních dveří krámků, zvedl se závěs a ven vyšla jeho majitelka.

Mo Ran okamžitě zapomněl na postavu v černém, namířil prstem na jednu z očarovaných tretek a zeptal se: „Kolik to stojí?“

糖

© 美若白兔 | 禁止二改 |

152. kapitola - Místře, koukejte! Meí Hanxue!

Kupcová se zazíváním a protahováním uvolnila západku dveří, a chystala se otevřít krám, když její oči, ještě zakalené spánkem, uviděly, že u dveří do jejího obchodu v záplavě jasného ranního světla stojí vysoký pohledný muž. Někdo tak urostlý a dlouhý jako mohutná sosna, by měl při pochůzce ulicemi města nosit meč, nebo alespoň dlouhou dýku a všechny nadutě přehlížet.

Jenže tento mladík se zářivě usmíval, v tvářích hluboké dolíčky, oči orámované hustým dlouhými řasami. Nesl bambusový košík, který nebyl plný kultivačních krystalů ani svítek se zaklínadly, ale čerstvého ovoce a zeleniny. Z košíku přívětivě vykukovala lesklá červená jablka, buclaté bílé ředkve, jarní cibulka a orosené zelené listy salátu.

Světlo se odráželo od křišťálových kapek a dopadalo na jeho půvabnou tvář.

Kupcová se zarazila uprostřed zívnutí a udiveně zírala na tu nezvyklou směsici drsné mužnosti a křehké něžnosti. Zamrkala, ale dlouho od něj nemohla odvrhnout pohled.

„Paní kupcová?“

„Och, ano, zdravím vás, co si ráčíte přát?“

„Tohle.“ Mo Ran zvedl pár přívěsků s červenými krystaly. „Kolik to stojí?“

„Mladý pán má vkus, ty přívěsky jsou z výběrových krystalů dračí krve, a vyrobili je řemeslníci z paláce na hoře Kunlun. Nejsou sice z těch nejdražších kamenů, ale samotné přívěsky stojí za pozornost. Jak jistě víte, krystal dračí krve získává tím sytější barvu, jak roste tělesná teplota toho, kdo ho nosí...“

Kupcová se usmála.

„Protože jste si vybral pár, jeden přívěsek musí být pro vaši kultivační partnerku, že? Ach, zajímalo by mě, která dáma měla takové štěstí a získala vaši přízeň. Když si je vezmete, zaručuji vám, že nebudete litovat. Když je budete oba nosit během partnerské kultivace, bude to velice svůdné.“

Mo Ran chtěl původně přívěsky koupit, protože krystal dračí krve prohřívá tělo a je výtečný pro lidi, kteří jsou náchylní k nachlazení a myslel si, že by bylo dobré, aby Chu Wanning něco takového nosil v zimě. Když však slyšel, co kupcová vykládá, srdce mu poskočilo a proti své vůli si musel představit, jak by Chu Wanning vypadal, kdyby měl na krku takový přívěsek, který díky teplu jeho těla zmalátnělého rozkoší žhne šarlatovým světlem, rudým jako kapka krve na konci čepele.

Odkášlal si. „Vezmu si je. Prosím zabalte mi to.“

Aby nezbudil Chu Wanningovo podezření, koupil Mo Ran dárky také pro Xue Menga, Xue Zhegyonga a paní Wang. Když se vrátil do hostince, složil všechno, co nesl, aby z rukávu vyndal malý papírový balíček s krystaly dračí krve. Přívěsky ve tvaru kapek se už zbarvily do červena, jak je zahřál teplem svého těla. Jeden nechal v papíru a druhý si pověsil na krk. Potom si narovnal límec, ujistil se, že přívěsek není vidět a zabalil ten zbylý.

Přešel si dlaní po hrudi a zjistil, že mu srdce bije nějak rychle. To malé tajemství, které nesl pod šaty ho k jeho překvapení dokázalo vyvést z míry i přes všechno, čím prošel v minulém životě.

„To je pro mě?“

Nastala doba snídaně. Xue Meng civěl na střapec k meči, který mu dal Mo Ran, jako na zjevení.

„Proč mi to dáváš? To se chceš omluvit za to, co se stalo včera?“

Ohledně toho, co se dělo včera, neměl Mo Ran ani tušení, že Chu Wanning byl celou dobu vzhůru, a tak byl úplně klidný a ani trochu se nestyděl.

Oproti němu, Chu Wanning až zas tak klidný nebyl. Popadl šálek a vypil několik pořádných doušků studeného čaje, aby zakryl, že se snaží získat čas k nasazení svého obvyklého netečného výrazu.

Mo Ran s úšklebkem odpověděl: „Nechápu, co tím myslíš, to ty jsi to včera začal. Koupil jsem ho jenom proto, že vypadá hezky a myslel jsem, že ti to udělá radost.“ Potom dodal: „Sotva kdy někam společně vyrazíme, tak jsem nakoupil pár hloupostí. Mám dárek pro mistra, strýčka i tetičku, jsou to jen takové cetky, nic drahého.“

„I pro nás?“ Paní Wang vypadala překvapeně.

„Pro tetičku mám skříňku na líčidla ze dřeva orličínu, a pro strýčka přívěsek na vějíř,“ rozdával Mo Ran dárky a potom podal Chu Wanningovi krystal dračí krve.

„To je pro mistra.“

„... Co je to?“

„Přívěsek.“

Mo Ran měl najednou horké a zpcené dlaně. „Krystaly dračí krve pocházejí z Linyi a prohřívají tělo, proto jsem jeden pořídil mistrovi, aby mu bylo teplo.“

Krystal nebyl drahý, ale byl užitečný, a proto ho Chu Wanning přijal. „Díky.“

„Ó, za málo. Mistr si ho nezkusí?“

Chu Wanning vrhnul na Mo Rana pohled, ale neprohlédl jeho skrytý sobecký záměr a nedbale si přívěsek zavěsil na krk. Světle červený kámen se zatřpytil a Xue Meng se ozval: „To je ale pěkný, hezčí než ten můj střapec. Kdes ho sehnal? Já to chci taky.“

Xue Meng si zklamaně prohlížel svůj střapec na meč, potom se zadíval na Chu Wanningův krystal dračí krve a bručel: ... To nic, tyhle věci přece mají mít v Linyi na každém kroku. Až přijedeme k sektě Rufeng, řeknu Nangong Simu, vsadím se, že jich bude mít celou hromadu...“

Mo Ran mu nevěnoval pozornost, protože byl příliš zaujatý pozorováním Chu Wanninga. Cítil nelibost nad tím, že Chu Wanning neukryl přívěsek pod oděv a ten se nedotýká přímo jeho kůže, ale namísto toho přívěsek nosí volně venku. Chvilí bojoval sám se sebou, ale nakonec se vzdal a řekl: „Mistře, ten přívěsek se nemá nosit venku.“

„Hm?“

„Měl by se strčit dovnitř.“

Naklonil se a chtěl přívěsek Chu Wanningovi schovat pod šaty, ale pohnul se příliš prudce a ocitl se příliš blízko; ještě mluvil a jeho horký dech ovanul Chu Wanningovo ucho. Chu Wanning ho od sebe okamžitě odehnal.

Jeho sklopené oči zakryl závěs řas. Chu Wanning se tvářil chladně a lhostejně, ale Mo Ran si ho tentokrát pořádně prohlédl a všiml si, že Chu Wanningovi ucho zrůžovělo jako květ jabloně haitang, vypadal zoufale a zároveň rozkošně. Dostal neodolatelnou chuť ho políbit, zmocnit se toho rozechvělého okvětního lísku za jeho rty a ochutnat jeho sladkost.

Mo Ran překvapeně uvažoval: proč se Chu Wanning červená?

Přece nezašel moc daleko, ani neudělal nic nevhodného, upravit mu přívěsek přece není tak hrozné?

Jak tak dumal, vzpomněl si na to, co právě řekl.

Měl by se strčit dovnitř.

Mo Ran strnul a potom zčervenal obličej i jemu. Kdyby neměl o tolik snědší pleť, byl by nejspíš rudější než Chu Wanning.

Přísahal by, že tím nic dvojsmyslného říct nechtěl...

Vzápětí se polekal, jak je možné, že mu to hned nedošlo, ale přišel na to za obvyklých okolností slušný a upjatý Chu Wanning?

Mo Ran si lámal hlavu, ale nic nechápal. Mo Ran nebyl o nic moudřejší, ani když si Chu Wanning s rudýma ušima a zakaboněnou tváří beze slova nacpal přívěsek pod oblečení.

Ta dřevěná stěna, široká na tři prsty, připravila Taxian Juna včerejší noci o mnohé. Zmeškal rozpuštění prvního jarního květu jabloně haitang, připravila ho poznání, že i Chu Wanning je jen z masa a krve a i on zabředl do bahna tělesného chtíče. Nevěděl o ničem, co se stalo za stěnou na sousedním lůžku, takže ani nemohl vědět, že Chu Wanning stále vězí v té bažině až po krk, srdce mu přetéká touhou zrozenou z lásky a zároveň se trápí nesnesitelným studem a je z toho všeho v některých ohledech dost přecitlivělý.

Ten sen, ty milostné řeči plné samých nepřijatelných vulgárních výrazů v tom snu, a jeho nutkavé snažení, aby na něm nikdo nic nepoznal, vyústily v to, že našel dvojsmysl i v tak prosté a nevinné větě.

Chu Wanning po něm střílel pohledem; v prsou cítil nepříjemné teplo; ještě od včerejška má přebytek energie, který se projevuje škodlivým horkem. Natáhl se po...

Ale Mo Ran dosáhl na ucho konvice jako první.

„Nepijte tolik studeného čaje, bude vám špatně od žaludku.“

Chu Wanning neřekl nic, jen na něj hleděl s nataženou rukou a tím dával najevo, že i tak chce studený čaj.

„Raději vám uvařím šálek horkého čaje.“

„To není třeba...“

Ale Mo Ran už šel za hostinským a brzy se vrátil s konvicí čerstvě uvařeného čaje. Naplnil Chu Wanningovi šálek: „Prosím, mistře.“

„Má pravdu, Yuhengu. Měl byste pít horký čaj, studený vašemu zdraví neprospěje.“

Protože neměl na vybranou, Chu Wanning přijal šálek čaje, ze kterého stoupaly proužky páry. Foukal do něj, a pak jej netknutý odložil.

Už tak je mu dost horko.

Ještě trochu tepla, a poslední skořepinka ledu v jeho očích roztaje. Měl strach, že když se jejich pohledy setkají, nedokáže už zakrýt své pocity, ani ukryt své dychtivé touhy.

Kdyby se to stalo, jak by se pak mohl on, Beidou nesmrtelnosti, ještě někdy před někým ukázat?

Když dosnídali a chystali se k odchodu, objevila se skupina lidí. Muž, který je vedl, měl na sobě silný, světle modrý plášť. Tvář ukryval pod kapucí, byl tichý a nenápadný. Když se však vešel do hostince a uviděl Xue Zhengyonga, z vlastního popudu k nim přišel a zdvořile pozdravil.

„Dobrý den, strýčku Xue.“

„Kdo...“

Muž si sňal kapuci. Když Xue Meng spatřil jeho obličej, hlasitě vydechl a o krok ucouvl, Xue Zhengyong se však zasmál: „Ó, snad to není Hanxue!“

Mei Hanxue zvedl hlavu. Měl hladkou světlou pleť, vysoký nos, husté obočí a hluboko posazené oči, které mu dodávaly zvláštní půvab, kterým se odlišoval od kohokoli jiného. Navíc byla pleť toho člověka tak pozoruhodná, že na tomto spoře osvětleném místě doslova zářila. Snad díky tomu, že vyrůstal ve studené zemi Kunlun, sama jeho přítomnost vytvářela ovzduší sněhu a mrazu a dodávala mu zdání pronikavé bystrosti a zároveň chladné odměřenosti.

Zkrátka, jen na základě jeho vzhledu a chování by nikdo neuvěřil, že právě on je ten nechvalně známý sukničkář Mei Hanxue.

„Bylo třeba se postarat o jisté záležitosti sekty, a proto jsem přijel do Linyi až dnes. Jsem překvapený, že se tu setkávám se strýčkem.“ Mei Hanxueho přirozený výraz byl tak chladný,

že jeho oči se zdály naprosto lhostejné, i když mluvil zdvořile a z jeho uctivých gest dýchal mráz. „Proto jsem přišel strýčka a tetičku pozdravit.“

„Výborně, výborně. Ach, kéž by i Meng Er měl takové způsoby.“

Xue Meng z těch slov velkou radost neměl. Z povzdálí vrhal na Mei Hanxueho pichlavé pohledy, jeden jedovatější než druhý.

Zatracenej Mei Hanxue, říkal si pro sebe. Ten špinavej pokrytec!

Neukojitelný chlípák, co ohne všechno a všechny, živé, mrtvé, ženské, mužské, který si dovolil v Prameni broskvových květů vyjíždět i po něm. Podívejte se na něj, chová se najednou slušně a odměřeně, jako nějaký osvícený mnich před svými představenými.

Lhář jeden!

Ale Mei Hanxue o druhu svých dětských her ani zavadil očima, jeho pohled zůstal pevný i jeho rty se sotva pohnuly. Byl vtělená zdvořilost, když odpověděl: „Strýček žertuje. Mladý pán Xue je miláčkem nebes a vítězem klání na hoře Lingshan, jsem si jist, že vyniká i v jiných oblastech.“

„To je pravda tati, jemu už jsem taky pěkně napráskal...“

„Meng Ere...“ Paní Wang v rozpacích zatahala Xue Menga za ruku. Zuřivý malý fénix přestal klovat do svého soka, ale neobešlo se to bez zlobného kejhání a vypouštění ohně z nozder.

„Strýček má namířeno k sektě Rufeng?“ zeptal se Mei Hanxue.

„Už je čas vyrazit a neuškodí přijet o maličko dříve, přestože Nangong Liu má dost místa. Netvrdil snad, že nechá vystěhovat celé město už měsíc před svatbou, aby měl hosty kam ubytovat?“ odpověděl Xue Zhegyong se smíchem.

„Přijedeme co nejdříve, aby si mladí stačili udělat nějaké známosti.“ Když to říkal, díval se na Xue Menga, a dohazovačský podtón se ani nesnažil tlumit.

„Hanxue nemíří přímo k sektě Rufeng?“

„Musím vyřídít nějaké pochůzky pro hlavu sekty a nakoupit kultivační krystaly, proto zůstanu ve městě Dai o několik dní déle. Nezpозdím se, přijedu den před svatbou.“

Xue Meng si pro sebe bručel: „Jo, správně, bojíš se, že holky z těch všech sekt by tě seřezaly jako psa a kdybys přijel moc brzy, vedlo by se ti pěkně zle.“

Ale Mo Ran to zaslechl a s úšklebkem do něj dloubnul: „Cože Meng Mengu? Říkal jsi něco o psovi?“

Xue Meng odfrknul a překřížil paže. „Nic jsem neříkal, opakoval jsem si kultivační postup.“

„He, jasně, bylo to vymítačské zaklínadlo Meii táhni.“

„Drž hubu!“

Když Mei Hanxue slyšel jejich hašteření, konečně jim věnoval pohled. Jejich oči se setkaly a Xue Meng zmlknul.

S tímhle Mei Hanxuem se něco stalo. Když se naposledy setkali v Prameni broskvových květů, házel ten svůdník zamilované pohledy na všechny strany. Jeho oči ukrývaly sladký úsměv, i když se zlobil.

Ale ten člověk, který tu stojí před ním, nemá v očích ani za mák koketnosti, na tož aby házel zamilované pohledy. Byly to oči studené jako led, odměřené a přísné. V těch očích se skrýval mrazivý hněv, i když měl na tváři úsměv.

Xue Meng strnul na místě a několikrát zamrkal, potom si vzpomněl, že Mei Hanxue vedl žáky z paláce Taxue v bitvě u Nebeské pukliny, a tehdy si před ostatními počínal se stejnou vážností. Nedokázal zadržet vztek. Jak to, že to umí tak hrát? Jak to, že se umí tak přetvařovat? Ten pokryteckej parchant! Lůza převlečená za učence!

„Meng Ere, kam to jdeš?“

„Je tu nějak moc lidí! Počkám venku, nechodte, dokud si to všechno neřeknete!“ prohlásil Xue Meng, namířil si to ke dveřím, odhrnul závěs a se zafuněním zmizel. Ubohý miláček nebes byl celý rozlícený.

Už to nemohl vydržet – ten slizkej parchant to tam celý zasmrděl. Jak to, že to nikomu jinému nevadí?

To je k vzteku!

153. kapitola – Mistrův nejméně oblíbený vůdce sekty

Ať už se vztekal nebo ne, museli jet dál.

Poté, co se rozloučili s Mei Hanxuem, zamířili do města Dacheng po další hodině konečně dorazili k největší sektě světa – k sektě Rufeng z Linyi.

Už podle jejího názvu bylo jasné, že sekta Rufeng se usadila v Linyi. V širokém okolí města bylo vybudováno dvaasedmdesát menších opevněných sídel obývaných kultivujícími. Protože ta sídla byla tak velká že od jedné brány ke druhé to trvalo nejméně hodinu jízdy na koni, říkalo se těm sídlům města, kterými také v podstatě byly. Dva a sedumdesát měst sekty Rufeng mělo každé vlastní účel a hierarchii. Ve srovnání s poněkud neuspořádanými poměry na hoře Sisheng to byl úplně jiný svět, ocitli se naráz úplně jinde. I Xue Menga, který nad lidmi z horní kultivační oblasti ohrnoval nos, mohutná brána města ohromila.

Sekta Rufeng, dědicové bohů. Tato slova nejsou nepravdivá.

Město, do kterého přijížděli, bylo hlavní a největší město sekty Rufeng. Bílé zdi a střechy pokryté černými taškami, domy tak vysoké, že málem sahaly až do nebe. V každém rohu čtvercově rozvrženého města stála mocná a majestátní věž, na každé světové straně, na východě, na západě, severu i jihu bylo možné nalézt z kamene vytvořené zpodobnění souhvězdí. Hlavní městská brána nesla červenou a zlatou barvu. Cesta, která z ní vycházela, byla široká nejméně na pět sáhů, a ztrácela se očím někde v mlhavé dáli. Byla dlážděna kameny, které čistily a obnovovaly tok energie qi. Stačilo si na takové kameny jenom stoupnout a dál už nedělat nic, a přesto se v člověku nahromadila duchovní síla. Účinek jednoho takového kamene byl slabý, ale i moře tvoří jednotlivé kapky a jediný takový kámen stál přes tisíc zlatých.

Xue Zhengyong se podívoval: „Je příjemné být bohatý...“

Paní Wang se tomu zachichotala: „Kdybys měl dost peněz, nechal bys takovými kameny, které čistí qi vydláždít cestu na horu Sisheng?“

„Ne. Vydláždil bych tržiště v každé vesnici dolní kultivační oblasti. Takové kameny vyzařují duchovní energii a slabší duchové a nestvůry se k nim neodvažují přiblížit. Kdyby každá vesnice měla takovou dlážděnou náves, mohli by tam lidé najít útočiště před démony, když se našim žákům nepodaří dorazit včas,“ řekl Xue Zhengyong a zároveň počítal na prstech a pak zavrtěl hlavou. „Naneštěstí na to nemáme dost peněz.“

I Xue Meng si povzdechl, když to slyšel: Ach, hora Sisheng je trochu nemajetná.“

„Ano,“ přikývl důrazně Xue Zhengyong. „Sekta Rufeng následuje stejnou cestu kultivace jako my, ale kdo ví, kde sebrali tolik peněz.“

Chu Wanning, který celou dobu mlčel, teď promluvil: „Víš náš pán, kolik stojí vymítání démonů provedené řádnými žáky sekty Rufeng?“

„O tom jsem nikdy neslyšel. Kolik?“

Chu Wanning ukázal čtyři prsty.

„Čtyři sta stříbrných?“ Xue Zhengyong vyvalil oči. „Tak drahé to je?“

„Čtyři sta zlatých,“ řekl Chu Wanning.

V horní kultivační oblasti je spousta bohatých obchodníků a sekta Rufeng proto snadno vydělá. Jak by se jim vůdce sekty mohl vyrovnat, když za každou zakázku požadujete pouze osmdesát stříbrných? O případech, kdy vůdce sekty nepožaduje žádnou platbu ani nemluvě.“ Navzdory jeho slovům byly Chu Wanningovy oči vlídné. „Pojďme. Vstoupíme do města.“

Význačné sekty měly pro přijímání hostů ustálený ceremoniál a obřadníci sekty Rufeng už byli připraveni u městských bran několik dní. Byli sice samý úsměv, ale dobře věděli, kdo jejich hosté jsou, stejně jako přesně znali jejich postavení.

Tuláky a bezvýznamné kultivující provedli městem až do míst, kde měli být ubytováni. Menší sekty, které si vydobily nějaké místo nejprve přivedli ke staršímu, který to tu řídil a ten je přijal.

Když došlo na horu Sisheng, která to dotáhla mezi deset nejvýznamnějších sekt, sekta Rufeng se nepovyšovala, ale pozvali je rovnou, aby si odpočinuli ve vytápěném pavilónu, během čekání než vůdce sekty Rufeng, Nangong Liu, dokončí svou práci a přijde vážené hosty osobně pozdravit.

Vzduch byl těžký díky vůni ambry z vykuřovadla, koberec na podlaze byl tak měkký, že se jim do něj bořily nohy až po kotníky a celý pavilón zdobily půvabné, křehké kamélie.

Kamélie, která nesla květy osmi barev se jmenovala „Osm nesmrtelných překračuje moře“, další, která měla bílé květy se šarlatovými skvrnami, nesla název „Obnažená živost“ a další, která měla na květech rudé žilky byla „Odpočívající krasavice.“ Xue Zhengyongovi to nic neříkalo, ale paní Wang si byla vědoma, že každá rostlina zde je vynikající odrůdy a kvality.

Ani Xue Meng o takových věcech nic nevěděl a když uviděl nádhernou kamélii, která měla na každém bílém okvětním lístku dvě tmavé skvrny, zaujalo ho to a natáhl ruku, aby se jí dotknul.

„Nesahej na to,“ řekl Mo Ran.

„Proč?“

Chu Wanning mlčel a jen vrtěl hlavou. Paní Wang si hlasitě povzdechla a řekla: „Zrak opájí vzácné věci. Takové květiny se prodávají za tisíce zlatých.“

Xue Meng udělal příšerný obličej a ruku odtáhl, potom se vzdorovitě nacpal do polštáře vyloženého křesla taishi.

Vzpomněl si na brožurku s žebříčky, kterou před časem našel u jednoho stánku s knihami a jaký měl vztek, když se nenašel v seznamu sta nejbohatších hrdinů světa kultivace. Teď si říkal, že knížečka nelhala.

Jako by měl na čele velkými svítivými znaky napsáno: CHUDÁK.

Ale, když už si na to vzpomněl, kam se vlastně ta knížka poděla? Ani jí celou neprolistoval a někam se ztratila...

Jen o chvíli později zachřestil závěs z červených korálů a říčních perel a vstoupily dvě elegantní a důstojné kultivující, oděvy sekty Rufeng ze sněhobílého hedvábí na nich vlály. Jedna se postavila nalevo, druhá napravo, zvedly závěs, sklopily oči, uklonily se a zazněly jejich zpěvavé hlasy.

„Přichází velevážený vznešený vůdce sekty.“

Hned po ohlášení vešel se širokým úsměvem zhruba čtyřicetiletý muž. Jeho vzhled byl vcelku prostý, jen poněkud strojený, ale vypadal dočista obyčejně, jako někdo, kdo se v zástupu jiných lidí snadno ztratí. Kromě toho, že byl velice bledý, se o něm nedalo říci nic.

Nicméně, ve chvíli, kdy promluvil, Mo Ranovi, který usrkával čaj, málem zaskočilo.

„Ó, vůdce sekty Xue, tato bezvýznamná osoba nedočkavě sledovala běh hvězd, sledovala proměny měsíce a vyhlížela, kdy konečně přijedete sektu Rufeng navštívit. Tu vás zřím, jak se tryskem blížíte, vy, mocný a odvážný rek, kterého ještě nikdy nikdo neporazil! Úžasné, báječné, že přinášíte trochu vzruchu do tohoto prostého příbytku. Skvělé, skvělé, skvělé!“

Ačkoli byla jeho sekta považována za tu nejvýznamnější na světě, když se setkal se zástupci hory Sisheng, která mezi deseti nejvýznamnějšími sektami zastávala poslední místo, Nangong Liuovi kupodivu nedělalo žádnou námahu, aby jim přehnaně lichotil. Třikrát jim adresoval „skvělé“ a každé bylo ještě vřelejší a nadšenější než to předchozí.

Xue Zhengyongovi se ta horlivá chvála očividně zamlouvala a se šťastnými úsměvem odpověděl: „Prosím, prosím, vůdce sekty Nangong je příliš laskavý.“

„Já se nesnažím být zdvořilý, já vůdci sekty Xuemu z hloubi svého srdce závidím. Vůdce sekty Xue je hrdinou našich časů, je hoden úcty a obdivu. Jen se podívejte na mne, dosáhl jsem středního věku a okoral, nejsem než mrtvé maso a příliš mnoho sádra. Nemohu se vám rovnat.“

Nangong Liu byl tak srdečný, že i když Xue Zhengyong původně chtěl svůj paví ocas ukrývat, nepodařilo se mu to a pestrobarevný vějíř pavích per se rozvinul.

„Ó, ne, ne, to neříkejte, haha, hahahaha, vůdce sekty Nangong je příliš skromný!“

V minulém životě Mo Ran se s Nangong Liuem nikdy nesešel. Když vyvraždil sektu Rufeng, ten člověk vzal hned nohy na ramena. Mo Ran se neobtěžoval tím, aby chytil takovou malou rybu, a nestaral se o to, zda zahynul ve zmatku bitvy, nebo unikl a až do smrti bude tajit své jméno.

Teď se poprvé dostal do blízkosti Nangong Liua, ale už pouhý tón jeho hlasu v Mo Ranovi probouzel nechuť. Pro sebe si zabručel: „Tak, jak se zdá, vůdce té nejvýznamnější sekty světa vyniká hlavně obratným jazykem.“

Xue Meng ho slyšel a pro jednou s ním souhlasil. Šeptem mu odpověděl: „Máš pravdu, ten má vážně medový jazyk. Mluví tak, že skoro přestávám cítit vůni těch květů tady, jeho sladké řečičky všechno ostatní přebijí.“

Když byl Nangong Liu hotový s vychvalováním starého, obrátil se na mladého.

„Ach, není to snad malý miláček nebes, mladý pán Xue?“

Mladý pán Xue snad byl chudý, ale odvážný duch mu nescházel. Ve zdvořilém gestu schoval pěst do dlaně: „Vůdce sekty Nangongu.“

„Takový způsobný mladík, tak pohledný! Ten nos, ty oči, ss, ss, ten mocný duch! Jak se dalo čekat, tygr nemůže zplodit žádné ukňučené štěně!“

Nangong Liu se obrátil na Xue Zhengyonga: „Bratře Xue, jak vám závidím. Jen se podívejte, který rod se může chlubit synem jen z polovice udatným, jako je ten váš! Musím říci, že ve

světě kultivace je mnoho výjimečných mladých osobností, ale není tu nikdo, kdo by se mohl s vaším synem srovnávat!“

Xue Meng k tomu muži zpočátku přistupoval se studenou povýšeností, ale Nangong Liu se choval, jako by si Xue Mengova chladu vůbec nevšiml a snesl mu celou přehršel nadšených lichotek, které malého mladého pána Xue udolaly natolik, že se dokonce začal usmívat.

Když si znovu začal šeptat s Mo Ranem, z úst mu už vycházelo něco docela jiného: „Ehm, tenhle vůdce sekty Nangong možná trochu přehání, ale má pravdu.“

„Pravdu?“ Mo Ran ho s pobavením pozoroval. „To, že se ti nikdo nevyrovná?“

„Cože? Na hoře Lingshan jsem přece...“

„To byla jenom soutěž, a řada potulných kultivujících se jí vůbec nezúčastnila. To si vážně myslíš, že podle takové hry na pošťuchování se pozná ten nejlepší na světě?“

Xue Meng zrudl a zavrčel: „Už dost, stejně mi jenom závidíš.“

Kdyby Mo Ran byl skutečně mladý, nespíš by se do něj kvůli tomu pustil, ale sotva mu ta slova přišla na jazyk, pochopil, že hádka se sebestředným a soutěživým Xue Mengem nemá žádný smysl. Proto jen s veselým úšklebkem přikývl: „Dobře, dobře, dobře, závidím ti. Jsi ten nejlepší.“

Když se však Mo Ran znovu zadíval na Nangong Liua, jeho úsměv povadl.

Na světě je mnoho druhů darebáků. Někteří jsou neuvěřitelně zvrácení a zlé činy, které spáchali jsou tak strašné, že žalují k nebesům, aby je potrestala. Celý svět se nemůže dočkat, kdy už jejich bídné životy skončí.

Ale jsou i darebáci nadaní obratným jazykem a schopností se ostatním lidem ponížene vlichotit, jsou úplně zkažení a prohnílí, a přesto je lidé chovají v úctě.

Mo Ran byl ve svém minulém životě tím prvním typem darebáka. Ale lidé, které nenáviděl nejvíce, nebyli titíž, kteří proti němu vedli spravedlivý boj. Nikdy neměl v nenávisti Mei Hanxueho ani Xue Menga. Nikdy necítil zášť vůči Ye Wangximu, po pravdě Ye Wangxiho obdivoval, stejně jako ho litoval.

Opovrhoval však takovými jako Nangong Liu, který byl schopný nacpat se do každé řítě. Když z toho kynul nějaký prospěch, ochotně přilezl po čtyřech vylizovat cizí vředovaté prdele.

Ten zatracenej hajzl.

Od Nangong Liuova příchodu stál Chu Wanning a díval se z okna na pravidelné řady domů, které tvořily ctihodné sídlo sekty Rufeng.

Tady nahoře foukal čerstvý vítr a lehké hedvábné závěsy na okně se vlnily a vzdouvaly v závanech vzduchu a Chu Wanninga ukrývaly zraku.

Maska vřelého přátelství na Nangong Liuvě obličej na okamžik zamrzla, ale potom jeho tvář zase uhladila a zamířil se k oknu.

„Učený mistře Chu...“

Chu Wanning se na něj ani nepodíval, v tváři lhostejný výraz. „Vůdce sekty Nangongu, my už jeden druhého známe jako své boty.“

Východní vítr zvedl navoněné hedvábní, které měkce jako proud vody pohladilo Chu Wanningův obličej. Chu Wanning podrážděně zvedl ruku, tkaninu chytil a tiše řekl: „Není třeba skládat mi poklony.“

Nangong Liu se na něj usmál a řekl: „To jsem neměl v úmyslu, jen jsem si říkal, že od doby, kdy jsem naposled spatřil učeného mistra Chu, už uplynula řada let. Chtěl jsem vás jen pozdravit, to je vše. Proč si ode mě držíte takový odstup, učený mistře?“

„Přijel jsem kvůli Nangong Simu,“ prohlásil Chu Wanning, aniž se k němu otočil. „Ne kvůli vám.“

„Si'Er bude mít velikou radost, až vás uvidí. I když ho nepovažujete za svého žáka, byl jste jeho prvním učitelem. Když jste nás opustil, často mi říkal, že se mu po vás stýská.“

Když Nangong Lui viděl, že se Chu Wanning proti tomu neohradil, pokračoval: „Učený mistře, vaše obětavé a spravedlivé činy v Motýlím městě jsou věhlasné. Díky pomoci mistra Huaizuie jste se vrátil mezi živé, ale mylím se, když mám zato, že jste se ještě plně neuzdravil? Sekta Rufeng pro vás připravila celých dvacet pilulek léku pro zotavení duše nejvyšší jakosti. Chtěl bych vám jménem všech kultivujících světa vyslovit dík a doufám že učený mistr přijme...“

„Nangong Liu.“

Chu Wanning se konečně otočil a zadíval se muži přímo do očí, ale tón jeho hlasu se při tom oslovení změnil. Svěsil paži, kterou držel vlající hedvábí a zároveň otočil svou vysokou štíhlou postavu, která se zdánlivě rozplývala v proudícím světle.

Žhnul jako plamen, oči však měl studené a temné.

„Nevychvalujte mně až do nebe. Jak mi může samotná sekta Rufeng děkovat jménem všech kultivujících světa? Kdo vám k tomu dal právo?“

Koutky Nangong Liuových rtů se vyklenuly, ale běda, úsměv na jeho tváři nepohasl a se smíchem odpověděl: „Nemusíte se tak chovat...“

Xue Zhengyong věděl, že Chu Wanning a Nangong Si spolu nemají právě ty nejlepší vztahy. Ve skutečnosti každý, kdo měl něco společného se světem kultivace věděl, že když bylo Chu Wanningovi patnáct let, Nangong Liu ho přijal jako hostujícího poradce, poskytl mu veškerou pohostinnost a klaněl se mu jako nějakému božstvu. Po několika letech však mezi Chu Wanningem a Nangong Liuem došlo k nepřátelskému výstupu přímo ve velké síni sekty Rufeng. Ti dva se spolu přeli, padala slova jako: jezero Jincheng, magické zbraně, požadavek příšery ze dna jezera, morálka a spravedlnost, dlouhodobá nemoc, dáma a tak dále. Každopádně ti, co to slyšeli, byli úplně zmatení.

Ale všichni věděli, že Chu Wanning zuřil tak, že ho nebylo možné uklidnit a když odcházel, převrhl stůl.

„Tehdy vydělával deset tisíc zlatých měsíčně a k tomu dostával stovky kultivačních krystalů a talismany, ale on si z toho nevzal ani měďák a všechny peníze odmítl. Postavil se ven před síň, sňal váček qiankun, který měl zavěšený na prsou a před očima všech vrátil veškeré peníze a pak si s temnou tváří, strhnul z hlavy nefritovou korunku nejvyššího mistra, kterou mu Nangong Liu daroval, když přišel jako hostující poradce. Jeho dlouhé vlasy se mu volně rozpustily a on nefritovou korunku vrátil obřadníkovi sekty Rufeng.“

To byl výjev, který zaníceně líčili mnozí vypravěči dolní kultivační oblasti.

„Nangong Liu byl nesmírně rozčilený, přesto se snažil věci uklidnit a řekl učenému mistru Chu: „Nesmrtelný pán sloužil sektě tak dlouho, i když chcete odejít, musí se to urovnat s těmi penězi. Sekta Rufeng nechce vejít ve známost tím, že těží z neplacené práce jiných.“

Učený mistr Chu však odpověděl: „Za celou dobu, kdy jsem sloužil v této síni mi jsou dostatečnou odměnou pokrmy, které s laskavostí připravovala vaše paní. Když odešla, octla se sekta i já na rozcestí a já tu již nehodlám déle otálet. Nepotřebuji peníze, styděl bych se, kdybych je přijal.“ A s tím se otočil zády a opustil sektu Rufeng.

Xue Zhengyong si nejprve myslel, že vypravěči ty události notně přibarvili, a jednou se pokusil Chu Wanninga zeptat, čím že ho sekta Rufeng opravdu urazila. Ale Chu Wanning nerad o někom mluvil za jeho zády, jenom zavrtěl hlavou a nikdy žádné podrobnosti neprozradil.

Podle toho, jak to tu vypadalo teď, vypravěči nelhali ani v nejmenším.

Paní Wang viděla, jaká příšerná nálada se tu rozhostila a musela to uklidnit. Příjemným hlasem řekla: „Starší Yuhengu, ovládejte svůj hněv. Příliš rozčilování vám jen uškodí.“ Poté se Nangong Liuovi zdvořile uklonila: „Nesmrtelný pane Nangongu, ceníme si vaší ušlechtilé nabídky, nicméně hora Sishen netrpí nedostatkem magických drahokamů ani vzácnějších léčiv. Vaše pilulky pro zotavení duše nemůžeme přijmout...“

„... Haha, paní má pravdu, jsem to ale hlupák.“ Nangong Liu se chopil příležitosti, jak z té nepříjemnosti vycouvat a hned začal, jak když medu ukrajuje: „Starší Yuhengu, promiňte mi prosím, že jsem vás urazil, doufám, že se to staršího příliš nedotklo...“

Mo Ran tomu přihlížel a myslel si při tom: „Mistr mu ten jeho parádní proslov celý pokazil, ale on tady klidně stojí a usmívá se jakoby nic. Neuvěřitelné.“

Sklopil oči a usrkl čaje odrůdy „Sluncem ozářený sníh.“

Kdo by si pomyslel, že za dobu, co trvá jediný doušek k němu Nangong Liu stihne nakráčat se širokým úsměvem na tváři.

154. kapitola - Mistr, půjdu hledat Ye Wangxiho

Tohle bylo nepříjemné. Všichni ostatní, co tu byli, od paní Wang po Xue Menga, dokonce i Xue Zhengyong, když Nangong Liu vstoupil do místnosti, zdvořile vstali na pozdrav. Chu Wanning se tím neobtěžoval a zůstal stát u okna.

Pro Mo Rana sekta Rufeng nepředstavovala nic jiného než bezcenný odpad, který v minulém životě rozšlapal na padrtě. Dobře věděl, že pod vším tím leskem je jen hromada smradlavého hnoje, která si stěží zaslouží jen špetku uznání. Právě teď však nehodlal dělat Nangong Liuovi žádné nepříjemnosti, jen si tolik zvykl sedět, že ho ani nenapadlo, že by měl vstát.

Byl to prapodivný výjev.

Nangong Liu, hostitel a úctyhodný starší tam stál s přátelským úsměvem, vůbec se nehněval, v tváři stále ten vřelý, neformální výraz.

Mo Ran, mladý host, se rozvaloval v křesle taishi, měl zkřížené nohy a v ruce šálek horkého čaje.

Xue Zhengyong, který se až donedávna vůbec nestaral o to, co Mo Ran dělá, se zastyděl.

Ten Mo Ran je tak nevychovaný!

„A vy musíte být... ten slavný učený mistr Mo, o kterém se v posledních letech všude mluví, že?“

Mo Ran zakryl šálek pokličkou, zvedl oči a odpověděl: „To jsem já.“

„Takový udatný ml...“

Mo Ran ho s úsměvem přerušil: „Nesmrtelný pane Nangongu, za udatného mladíka jste už označil mého bratrance, snad není třeba takovými slovy plýtvat i na mně, vidíte?“

Mluvil lehce a zdvořile s přátelským úsměvem, ale jeho slova příliš zdvořilá nebyla. Ani se nenamáhal vstát. Sotva prohodil těch pár slov, znovu se chopil šálku, kameninová poklička zaskřípala o okraj a on zlehka fouknul do stoupající páry.

Poté sklopil oči, přes které se spustily husté dlouhé řasy a znovu začal popíjet svůj čaj.

Byl mladý, pohledný, vysoký a urostlý. Choval se tak, jako by skutečným pánem sekty Rufeng byl on, jako by on stál v čele světa kultivace a Nangong Liu byl jen pes, schoulený pod jeho křeslem.

„Haha, učený mistr Mo má úplnou pravdu, jen jsem si nemohl díky své omezenosti vzpomenout na přílehavější slova, tedy...“

„To nemůže být pravda.“ Mo Ran odložil šálek a s úsměvem vzhlédl.

„Od chvíle, kdy nesmrtelný pán Nangong překročil práh, nešetřil pochvalami, pokud vy nejste výtečný řečník, kdo by jím pak mohl vůbec být?“

„Och, učený pan Mo mi příliš lichotí.“

„Kdo tvrdí, že vám lichotím,“ řekl Mo Ran s úsměvem, jeho jasné oči na něj upřeně hleděly. „Není pokaždé dobré být tak mnohmluvný.“

Xue Zhengyong se už neudržel. Zesílil hlas a zavrčel: „Ran Ere!“

Z jeho úhlu pohledu bylo srozumitelné, proč se k Nangong Liuovi chová nepřátelsky Chu Wanning, přinejmenším je pojila nepříjemná minulost, Chu Wanning si to při své postavení mohl dovolit, ale Mo Ran...

Ale Mo Ran si Xue Zhengyonga vůbec nevšímal a namísto toho dál hovořil k Nangong Liuovi.

„Nesmrtelný pán Nangong by si měl své medové řeči schovat pro mladší. Já jsem jen neotesaný hlupák, takovým věcem nerozumím a ani je netoužím slyšet.“

Mo Ran si uvědomoval, že jeho chování strýce rozladilo, ale ani v nejmenším toho nelitoval.

Na světě je plno ošklivých a nespravedlivých věcí. Chu Wanning je vznětlivý a musí se pořád tlačít do čela. Jako tehdy, když vymítali demony v domě Luo Xianxian, když Chu Wanning bez ohledu na svou pověst zbičoval obchodníka Chena, platícího klienta, protože Chenovi tu bezmocnou dívku využívali a týrali.

Chu Wanning neudělal nic špatného, jenže ostatní ho jen pomlouvali, říkali o něm, že je studený, krutý, nemá lidské city a neumí se ovládat.

A on nechce, aby cizí lidé o jeho mistrovi ještě někdy tvrdili, že se chová špatně.

Proto se začal chovat ještě hůř než Chu Wanning, ještě víc přes míru. Snad to byla hloupost, ale byl to jediný způsob, na který přišel, jediný způsob, jak mohl Chu Wanninga ochránit. Proto Mo Ran, na rozdíl od těch tří Nangong Liuovy lichotky a zdvořilůstky nepřijal.

Nebyl to okamžitý nápad. Od chvíle, kdy se dozvěděl, že ho Chu Wanning vytáhl z hromady mrtvých těl a na vlastních zádech ho dovlekl domů, od chvíle, kdy v Síni Mengpo uviděl jeho lidskou duši nad mísou plněných knedlíčků, od chvíle, kdy Chu Wanninga přivedl nazpátek z podsvětí, přísahal si...

Že od této chvíle bude na Chu Wanningově straně, pokud mu to jenom Chu Wanning dovolí.

Nangong Liu si dvakrát pěkně naběhl. Kdyby to byl vůdce nějaké jiné sekty, už by dávno propadl zuřivosti a vykopal by je ven.

Nangong Liu nic takového neudělal. Tvářil se jakoby nic, ještě chvíli srdečně rozprávěl s Xue Zhengyongem, dokud Xue Zhengyong už tu ostudu nemohl déle vydržet, odvedl ho stranou a tiše se omlouval za to, že zanedbal výchovu svého synovce.

Nangong Liu se jenom smál. „Ach, drzost k mládí přece patří. Opravdu si myslím, že je moc pěkné, jak je učený mistr Mo smělý.“

Po setkání s Nangong Liuem je žáci sekty Rufeng zavedli na nádvoří, kde byli ubytovaní.

Mo Ran celou cestu kýchal. Xue Meng se po něm ohlédnul: „Možná že tě vůdce sekty Nangong kvůli tvój nevymáchaný puse zaklel...“

„Zmlkni, zakletej seš tak leda ty.“ Mo Ranovi slzely oči. „Já... hepčí, já nesnáším takové silné kadidlo, co tam měli... hepčí! To kadidlo bylo vážně moc... hepčí! Moc...“

„Moc nepříjemné.“

„Ano, mi... hepčí... stře.“

Chu Wanning se zamračil a znechuceně mu podal kapesník.

„To je hrozné, utři si nos.“

Mo Ran vzal kapesník s vyšitým květem jabloně haitang, zamrkal usazenými očima a vděčně se zazubil.

„Mistr je na mně tak hodný. Díky mistře.“

Chu Wanning byl v rozpacích. „Kdo je na tebe hodný!“

„To je pravda!“ vypískl Xue Meng, který nechtěl být až ten druhý. „Kdo je na tebe hodný, když je mistr nejhodnější na mně!“

„Nejsi trošku velký na to, aby ses hádal o takové věci?“ odsekl Mo Ran. Zamával kapesníkem: „Vidíš? Mistr mi slíbil, že mi takový taky ušije. Máš ho snad od něj taky?“

Chu Wanning se kapesníku bleskurychle zmocnil a okřikl ho: „Mo Weiyu!“

Xue Meng strnul údivem a pak se rozvzteklil: „Jo, to určitě. Tomu tak někdo uvěří, že ti mistr ušije kapesník! Klidně sni dál! Taková nestoudnost!“

Zatímco se dohadovali, došli na nádvoří, které jim vyhradil Nangong Liu. Nádvoří bylo rozdělené na čtyři části, jedna byla určena pro Xue Zhengyonga a paní Wang, a zbylé tři byly

přidělené ostatním. Klikatící se cestičky byly lemované různými květinami, které místu dodávaly půvab a soukromí, z dále se neslo uklidňující šepotání proudící vody; skutečný obraz nevídané elegance.

Mo Ran, který měl do té doby dobrou náladu, se zarazil, když zjistil, že budou bydlet na *tom* nádvoří. Proti své vůli se musel pátravě rozhlédnout. Když si prohlédl všechny ty drobnosti, květy, cihly, trávu, kameny i stromy, nálada mu poklesla.

Toto bylo jediné místo v celé sektě Rufeng, které na něj udělalo hluboký dojem.

Teď, když sem znovu přišel, nemůže se ubránit vzpomínkám. Kdyby ho Chu Wanning za cenu vlastního života nezachránil, možná by se vydal stejnou cestou jako kdysi a stal by se císařem Taxianjunem. Touto dobou už by vlastnil milióny šachových kamenů pro šachovou formaci Zhenlong a tuto slavnou sektu by smetl z povrchu zemského. Jen při tom pomyšlení mu po zádech stékal ledový pot a hlavou mu vířily tisíce myšlenek.

Mo Ran zavřel oči. Teď uměl ovládat své pocity, a už nebyl mladíček, který se může nepokrytě zlobit nebo radovat. Nikdo si nevšiml temného mraku, který mu zaclonil srdce.

Všichni odešli odpočívat do svých pokojů, jen Mo Ran stál venku, ruce za zády a zdráhal se otevřít dveře.

Jedna ze služebných se ho nesměle a starostlivě zeptala: „Nesmrtelnému pánu se jeho pokoj nelíbí?“

„Ó, ne, ne.“ Mo Ran se probral a usmál se. „Ten dvůr mi jen připomněl místo, kde jsem kdysi byl, to je vše.“

„To je ale zvláštní náhoda. Už jsem se bála, že se tu nesmrtelnému pánu nelíbí. Kdyby nesmrtelný pán něco potřeboval, ať mě klidně požádá a já mu jeho přání ráda splním.“

„Díky, já nic nepotřebuji,“ usmál se Mo Ran.

Zadíval se na staletou vonokvětku s kmenem tak silným, že by ho jen s velkými potížemi dokázal obejmout, na mihotavé stíny vrhané jejími listy, které mu v očích tančily jako duchové z dávných dob.

Zachvěly se mu řasy; přemohl ho smutek.

Otočil se a zavolal na služebnou, která už odcházela: „Počkej!“

„Co by si nesmrtelný pán přál?“

„... Já se jenom chci na někoho zeptat.“ Mo Ran se zarazil a když vzhlednul, oči mu zasvítily jako dvě pochodně. „Nevíš o...“

„O...?“

„Vlastně je to jedno, zeptám se na někoho jiného,“ řekl Mo Ran. „Nevíš, kde je Ye Wangxi?“

„Mladý pan Ye je osobním žákem staršího Xu a žije s ním na stejném nádvoří. Nesmrtelný pán ho najde tam.“

Mo Ran celou dobu zdržoval dech. Teď si potají oddechl. Naposledy Ye Wangxiho viděl v tom hostinci, když Nangong Siho prosil, aby se s ním vrátil a Nangong Si to odmítl. Ye Wangxi tehdy řekl: „Pokud se k sektě Rufeng nechcete vrátit kvůli mně, já odejdu.“

Po pravdě měl o Ye Wangxiho strach. Ye Wangxi toho dost vytrpěl už v minulém životě a měl dojem, že Ye Wangxi je dost podobný Chu Wanningovi, oba byli čestní a spravedliví, jeden byl zdrženlivější a ten druhý vznětlivější, ale žádný nedopadl dobře.

Mo Ran, naplněný lítostí za to, co v minulém životě provedl, doufal že Ye Wangxiho tentokrát potká lepší osud. Nemohl zůstat klidný, když Nangong Si byl tak bezcitný a opravdu Ye Wangxiho vyhnal.

Obydlí staršího Xu neslo název „Loučení se třemi životy.“ To jméno zřejmě bylo narážkou na verš: „Jediný doušek polévky z kuchyně Mengpo a rozloučíš se s vzpomínkami na tři

životy.“ Vztahovalo se to k pomíjivosti života, že je lepší zapomenout na to, nač se zapomenout má, než se neustále vracet k tomu, co už je stejně dávno pryč, protože ve smrti, když překročíte most Naihe, se všechny vzpomínky stejně rozplynou.

Zdálo se, že to nebude moc veselý chlapík. Není divu, že Ye Wangxi je sám ponurý jako půlnoc.

„Zajímavé, to je ale chytrý ptáček. A teď řekni: Jedna miska rýže, jedna lžička vody, chudou uličkou chodím...“

Strážný si nechal vysvětlit důvod jeho návštěvy, Mo Ran obešel zeď a mohl vstoupit dovnitř, když zaslechl, jak se ze dvora line unavený mužský hlas.

Mo Ran udělal ještě pár kroků a na sluncem zalitým prostranství uviděl muže. Vypadal sotva na třicet let a byl oblečený dost prostě; na rukávech měl našité záplaty. I přes chladné počasí byl bos. Chodil stál přímo na ledově studené dlažbě, v dlani měl hrst oříšků a semen. Hrál si s bílým papouškem s modrýma očima a podivuhodně dlouhým ocasem.

Papoušek zamával křídly, zhoupal se na bidýlku ze strany na stranu, zjevně potěšený sám sebou a dlouze zopakoval: „Áá-jedna miska rýže-jedna lžička vody-chudou uličkou chodím.“

„Hm, to není zlé, to není zlé. Jsi chytrější než malý Ye Zi, víš, když byl mladší, tak tolik chytrý nebyl, nepamatoval si nic, ať se snažil, jak se snažil.“

Muž krmil papouška semínky: „Tady máš od tatínka odměnu.“

Říká o sobě, že je tatínek toho ptáka...

Nemá náhodou taky ptačí mozek?

Když se muž otočil a uviděl u zdi Mo Rana, nejprve zuby rozlouskl melounové semeno, vyplivl slupku a pak se najednou usmál zářivým úsměvem, ve kterém se však skrývalo cosi temného. V tom jasném slunečním světle se zdál dokonale bezstarostný.

„Učený mistr Mo, Mo Ran, že ano?“ Zasmál se. „Rád vás vidím.“

Mo Ran mu úsměv oplatil: „I já vás.“

Po výměně zdvořilostí si Mo Ran pečlivě prohlédl jeho obličej. Připadal mu povědomý, jako by ho zahlédl v minulém životě během vyhlazení sekty Rufeng. Byl to snad...

„Tatínku, vy jste si zase nevzal boty.“

Zazněl známý hlas. Taková bezvýznamná poznámka, ale Mo Ranovi to v uších zadunělo jako hromová rána.

Mo Ran trhnul hlavou a uviděl, jak měsíční bránou přichází Ye Wanxi, vysoký a štíhlý, jak býval, s laskavým výrazem v obličejí. Přinesl muži pár střevíců ze žlutého saténu a položil je před něj.

„Tatínku?“

Ye Wangxiho adoptivní otec...

V uších mu šuměla krev, měl pocit, jako by k němu z dávné minulosti doléhaly výkřiky, zvonění mečů a dunění válečných bubnů.

„Tatínku!!“

V jeho vzpomínkách se objevila tvář zastříkaná krví.

Byl to Ye Wangxi, který nařikal a křičel pronikavým hlasem, který stoupal k nebi... Když tehdy rozdrtil sektu Rufeng, Nangong Liu uprchnul, aby si zachránil život a ponechal dvaasedmdesát měst napospas a bez velení. Poté se vedení ujal jeden z nejpřednějších zástupců sekty Rufeng, starší Xu, a společně s Ye Wangxim seskupili zmatené a rozptýlené vojsko k obraně, jinak by je Mo Ran okamžitě smetl.

Nenesl jméno Nangong a přesto přijal odpovědnost, která patřila vůdci sekty Rufeng, bránil jejich dvaasedmdesát měst až do samého konce.

Nebyl ani Ye Wangxiho otcem, neměl stejnou krev, a přesto vlastním tělem zastavil mocnou čepel namířenou na Ye Wangxiho záda, aby zachránil dítě, které vychoval.

Mo Ran to tehdy sledoval z hradeb. Rty se mu zkřivily do hořkého úšklebku – jen nebesa vědí, jak strašlivou závist tehdy cítil.

Tam dole je někdo, kdo dobrovolně zemře pro jiného, se kterým ani není spojený krví!

Jeho úzkoprsé já bylo otřesené, raněné, cítil tak ohromnou závist, že ztrácel rozum, takovou závist, až se mu oči podlily krví.

Tehdy si říkal výborně, výborně, jaké štěstí má ten Ye Wangxi. A on... našel se na celém světě někdy někdo, kromě jeho matky, kdo by za něj dal svůj život, kdo by takhle skončil kvůli němu?!

Nebesa byla štědrá a laskavá ke všem ostatním, jen k němu byla skoupá a krutá! Toužil zničit každého, komu záviděl. Jen ať se všichni ti lidé choulí k sobě, on je všechny do posledního pošle do pekla. Je tak nespravedlivé, že jenom on neprožil ani jediný šťastný den, nedostal ani trochu lásky, a jediná osoba, která na něj byla hodná, už dávno zemřela.

Jak jen nenávidí!

Když na to vzpomínal, Mo Ran si mohl jen říci, jak hloupý tehdy byl. Na světě byl člověk, který by kvůli němu ochotně zemřel, ale on to nechápal, ničil ho a ničemu nerozuměl.

Mo Ran zavřel oči, aby uklidnil své zjitřené pocity a pak znovu vzhlédl.

Už ví, kdo je ten člověk. To je Ye Wangxiho mistr a také jeho otec – Xu Shuanglin. Člověk, který druhého dne vraždění členů sekty Rufeng zahynul v boji, aby zachránil Ye Wangxiho.

Mo Ran se odvrátil. Srdce se mu bolestně sevřelo. Nedokázal snést další pohled na toho usměvavého, bezstarostného muže, který tu stál na slunci.

Místo toho pozdravil Ye Wangxiho.

„Mladý pane Ye.“

Ye Wangxi se zarazil, teprve nyní si všiml Mo Rana opodál. Usmál se a řekl: „Ach, straší bratr Mo je tu také. Dlouho jsme se neviděli.“

„Dlouho.“

Ye Wangxi se v tomto životě s Mo Ranem setkal jen několikrát a neznal ho příliš dobře. Jenom se stále zdvořile usmíval a zeptal se: „Přišel jste za mým otcem?“

Mo Ran se zadíval na Xu Shuanglina, a rozpačitě zavrtěl hlavou. „Ne, přišel jsem za vámi.“

„No, malý Ye Zi, kdypak za tebou někdo naposledy přišel?“ Xu Shuanglin se lenivě usmíval a žvýkal melounové semínko. „Kde jsi učeného mistra Mo vlastně potkal?“

„V Prameni broskvových květů.“

„To je hezké, to je hezké,“ smál se Xu Shuanglin a nasypal zbytek melounových semen do ptačího krmítka. „Vy mladí si povídejte, já půjdu na procházku.“

„Tatínku, vy přece nemáte boty,“ napomenul ho Ye Wangxi.

„Já zapomněl.“ Xu Shuanglin si s úsměvem nazul boty. „Lepší?“

Mo Ran koutkem oka zahlédl, jak muž nenuceně zabočil za roh, sehnul se, vyzul si střevíce, nacpal si je pod oblečení a poté si začal vesele vykračovat.

Otec a syn, vzhledem i povahou tvořili nesourodou dvojici. Xu Shuanglin vypadal díky své kultivační metodě velice mladě, nikdo by mu nehádal ani o den více než třicet let a vypadal jako Ye Wangxiho bratr.

A když vezmeme v úvahu jeho živou, svéhlavou povahu, vypadal spíše na mladšího bratra než na toho staršího.

Takže ten důstojný nápis venku: „Loučení se třemi životy,“ má znamenat, že se tu jenom fláká?

Ye Wangxi šel s Mo Ranem bok po boku po zastíněné cestičce.

Dvůr byl osázený okrasnými a ovocnými stromy, ale bylo to uprostřed zimy, všechno dávno zvadlo a opadalo, na větvích zbylo jen pár žlutých listů, které smutně šelestily ve větru.

„Promiňte mi to poslední setkání v hostinci, bylo to dost nepříjemné.“

„Ale vůbec ne,“ řekl Mo Ran. „Jak se vám vlastně v poslední době dařilo?“

Jakmile to vyslovil, začal toho litovat. Ye Wangxi byl někdo, kdo si nikdy neztěžuje, i když je na tom prachbídně. A skutečně, Ye Wangxi se usmál a řekl: „Dobře a vám?“

„Celkem dobře.“

Nebyli si nijak blízcí. Mo Ran za ním přišel, protože si pamatoval křivdy, kterých se vůči němu v minulém životě dopustil, cítil lítost a chtěl se přesvědčit, jak se tomuto, dosud žijícímu Ye Wangximu vede. Když se s ním teď ocitl mezi čtyřma očima, nevěděl, co říci.

Mo Ran znal mnohá Ye Wangxiho tajemství, ale nic z toho teď nemohl vytáhnout a zjistil, že neví, o čem s ním mluvit. Chvilí mlčky kráčeli, když se Ye Wangxi zeptal: „Jak se daří Xia Sinimu?“

Mo Rana to zaskočilo a pak se zachechtal: „Vy si to jméno pamatujete? To je působivé.“

„Takové jméno se nadá zapomenout.“

„Haha, souhlasím. Xia Sini je tu také, můžete se s ním setkat.“

Ye Wangxi vypadal překvapeně: „On je tu také?... Ale já jsem netušil, že vůdce sekty pozval i...“

„Vy pořád ještě nevíte, kdo Xia Sini skutečně je, vidíte?“ smál se Mo Ran. „Já vám to vysvětlím, ale je to docela dlouhé vyprávění.“

A tak vypočítal řetězec příhod, které z Chu Wanninga udělaly Xia Siniho. Ye Wangxi vypadal zamyšleně a pak si povzdechl: „Učený mistr Mo má veliké štěstí, že jeho mistrem je právě on.“

Mo Ran k tomu dodal: „A sekta Rufeng má veliké štěstí, že mezi své žáky počítá Ye Wangxiho.“

Ye Wangxi upadl do rozpaků a s lehkým úsměvem odpověděl: „Učený mistr Mo je příliš laskavý.“

Došli k červeně lakovanému můstku. Celou cestu je provázely jen holé větve a uschlé listy, ale toto místo překypovalo zelení a svěžestí. Vysoké stvolý bambusu hrdě vzdorovaly větru i sněhu. Vodní toky na území sekty Rufeng byly napájeny duchovní energií, aby nezamrzly. U paty můstku se ozývalo jasné halasení potůčku, obklopeného z obou stran zelení.

Když se Mo Ran otočil, spatřil, jak se Ye Wangxi dívá dolů na potok, v tmavých očích se mu odrážejí tančící odlesky světla. Byl to pořád ten samý člověk, ale únava vepsaná v jeho obličejí se nedala přehlédnout.

Nangong Siho svatba pro něj byla příliš krutá.

Náhle dostal pocit, že ten pohled už nedokáže vydržet, jako by se díval na Chu Wanninga, který toho dal tolik, a na oplátku dostal sotva víc než letmý pohled.

„Mladý pane Ye, proč raději nejdete na horu Sisheng?“ zeptal se Mo Ran.

„Cože?“

Pochopil, že to jsou neuvážená slova, hned jak je vyřkl a věděl jaká bude Ye Wangxiho odpověď. Mo Ran povzdechl. „To já jen tak, nevsímejte si toho.“

Ye Wangxi se usmál. Míval krásný úsměv, ze sedmi desetin odvážný a ze tří desetin půvabný. Pořád to byl ten samý člověk a ten samý úsměv, měl teď propadlé tváře. I když tu bylo stále těch sedm desetin odvahy, půvab zchradl a zbyla jen dvě jezírka smutku. Zkoušel ho ukrýt, ale navzdory jeho snahám byl smutek příliš hluboký a silný.

„Straší bratr Mo je tady, aby přetáhl lidi na horu Sisheng?“ zažertoval se smíchem.

„Haha, to jistě. Ale mladý pan Ye by se nenechal nalákat. Berte to jako vtip.“

„Hm. Můj strýček bude pořád tady, proto neodejdu.“

„Co tedy chcete dělat?“

Ye Wangxiho tvář na okamžik získala bolestný výraz a pro jednu neměl žádnou odpověď. Co chce dělat? To sám neví. Cítil se jako noční motýl vábený světlem Nangong Siho plamene, který nemůže té záři odolat, i když mu přinese jen zkázu.

Ale Nangong Si o něj nestojí.

„Zůstanu tu u sekty Rufeng a budu plnit to, co se ode mě očekává,“ pousmál se Ye Wangxi. „Sloužit vůdci sekty, sloužit strýčkovi a později, složit mladému pánu.“

Zmlkl, zaťal pěsti; klouby zbělely jako nefrit.

Mo Rana zneklidnilo, že Ye Wangxi dokázal poslední větu vyslovit s takovým klidem, že ji vůbec dokázal vyslovit...

„Sloužit mladé paní.“

Když to řekl, sklopil oči a konečně se přestal ovládat. Ale bylo to jen na krátký okamžik. Pak zvedl hlavu, zadíval se na Mo Rana tím svým zdvořilým, laskavým způsobem, dokonce se mu podařilo znovu se usmát. Stál tam v kousavém zimním chladu, vzdorující, jako bambus kolem.

S náhlým poryvem větru bambusový hájek zapadal snůh.

V tu chvíli se Mo Ran rozhodl; ne, Nangong Si se nikdy neožení se Song Qiuotong, nikdy.

糖

© 苏家白兔糖 | 禁止二改 |

155. kapitola - Místře, není to otřesné?

Velkolepý svatební obřad mladého pána sekty Rufeng se kvapem blížil, ale mezi hosty ze všech velkých sekt se začaly šířit klepy.

„Mladý pane pane Zhangu, nedávno jsem se dozvěděl něco, co nejprve znělo jako úplný nesmysl, ale když jsem o tom uvažoval, je to patrně pravda. Chcete to slyšet?“

„Jaká náhoda. I já znám tajemství, které se týká sekty Rufeng. Je to otřesná zvěst a snad jde o to samé, oč jste se chtěl podělit vy.“

Ten druhý významně zvedl obočí a odpověděl: „Týká se to tajemství jistého páru?“

„To je pravda.“

Vyměnili si pohledy a jeden zašeptal: „Poslechněte si nejprve mne. Slyšel jsem, že Ye Wangxi ze sekty Rufeng a...“

Druhý se při těch slovech už nedokázal ovládat, zahodil veškeré dobré způsoby vznešeného pána, začal se smát na celé kolo a plácát se do stehů, v očích mu zahořela klevetivá světélka. Netrpělivě se rozkřikl: „Ano, ano, ano! Hahaha, skoro jsem z toho umřel! Takové tajemstvíčko! Ye Wangxi a Song Qitong ze sekty Rufeng jsou milenci!“

„Pravda, dobré zprávy zůstávají doma a ty špatné putují tisíce mil. Nepoznal jsem, že i vy, mladý pane Liane, vy, který nedopřáváte sluchu malicherným pomluvám, už o tom víte. Ale pokud si o tom máme promluvit, měli bychom se poněkud utiшит. Jsme v Linyi, lidé sekty Rufeng jsou všude, i zdi tu mají uši!“

Těžko říci, jestli tu opravdu někdo slídil kolem, ale říká se, že tři lidé dají dohromady tygra a když se pomluvy dost často opakují, je z nich rázem čistá pravda. Řeči bobtnaly jako vata namočená do vody. Ačkoli nikdo na vlastní oči nic neviděl, zprávy byly podrobnější a šťavnatější, čím víc se šířily...

Nakonec se donesly i k nekultivujícím prostáčkům z malých vesniček okolo Linyi a klevetilo se i na poli.

Bratře Goudane, já ti něco povím, ale neříkej to dál, jo?“

„Co je to za tajnosti? Dělej, mluv, však víš, že já mám pusku na zámek, z ní se ven nic nedostane.“

„Tak poslouchej, v sektě Rufeng vypukla děsná aféra. Ta Song Qitong, ty víš která, ta ženská, co si má brát Nangong Siho, to je pěkná děvka. Bratře Goudane, věděl jsi to? Tahá se s nějakým Ye Wangxim svým snoubencem za zády!“

„Jak je to možný?“

„Co by ne. Nevíš, že tu Song Qitong prodávali v dražbě v Xuanyuanově pavilónu a že Ye Wangxi zatoužil po jejích půvabech a koupil si jí pro partnerskou kultivaci?“

Li Goudan z toho byl celý pryč, ústa měl otevřená dokořán a nakonec vykřikl: „Dobrotivá nebesa... taková věc...“

Vesnickému balíkovi Li Goudanovi se svět obrátil vzhůru nohama a když se v noci v posteli objímal se svojí ženou, žasl: „Chunhuo, ty seš stejně nejlepší.“

Vesničanka jménem Zhao Chunhua překvapeně zamrkala: „Že tak najednou? Co se děje?!“

„No, jsi sice trochu ošklivá a prťavá, ale pracovitá a můžeš mít spoustu dětí. Nejsi jako jiný ženský, co zahejbaj svejmanželům a nechovají se tak, jak ženám přísluší.“

Zhao Chunhua se rozčílila: „Já že jsem ošklivá? Jen proto, že mám trochu našloutlou tvář?“ Pak začala být zvědavá: „Kdo má nevěrnou ženu? Jak to, že nic nevím?“

„To není nikdo z vesnice, to se děje mezi tou sebrankou, co lítá povětrím na mečích.“

Zhao Chunhua byla ohromená: „Kdo je to?“

„Ten, co má mít tu velikánskou svatbu,“ řekl Li Goudan.

Zhao Chunhua na Nangong Siho ani nepomyslela, a chvíli tápala, než jí konečně svitlo. Vyskočila z postele: „Nebesa, cože?! Tohle se děje? Nevykládáš mi tu nesmysly?“

„Kdo má vykládat nesmysly?“ Li Goudan se nafoukl, a vypjal hrud', aby manželka víc věřila. Přesvědčeně prohlásil: „Kamarád na vlastní oči viděl, jak Ye Wangxi ze sekty Rufeng leze za tou Song Qitong! Ti dva se spolu vyspali, Nangong Simu přímo za zády!“

Neštěstí v lásce a nesnáze ve vztazích mezi muži a ženami jsou novinky, které se rozkřiknou nejrychleji, ať už jde o boháče nebo chudáky, kultivující nebo nekultivující, každý se rád chopí takového námětu k hovoru. Během chvíličky o tom skandálu věděli víceméně všichni hosté, kteří se k sektě Rufeng sjeli. Když se ta povídačka dostala i k Chu Wanningovým uším, byla už notně přikrášlená, a dostaveníčko Ye Wangxiho se Song Qitong bylo vylíčeno do takových podrobností jako je rok, měsíc, den i hodina. Došlo to tak daleko, že se začalo říkat, že Song Qitong se za Nangong Siho vdává, protože nosí Ye Wangxiho dítě a ten zrádný milenec Ye Wangxi odmítl matku s dítětem přijmout, protože by ho to připravilo o postup v hierarchii sekty.

„Jen počkejte až se to narodí, a uvidíte, jestli je dítě podobné Nangong Simu nebo Ye Wangsimu!“

Chu Wanning věděl jakou povahu má Nangong Si, ale neznal Ye Wangsiho ani Song Qitong, takže nemohl říci, jestli jsou ty pověsti pravdivé nebo ne. Rozhňovalo ho to, někdo jako on sice dovedl rozeznat pravdu a lež, ale jakmile došlo na milostné záležitosti, beznadějně propadal zmatku.

Jednoho dne přišel Nangong Si Chu Wanninga navštívit, a Chu Wanning s ním zapředl opatrný hovor, ale vypadalo to, že Nangong Si těm narážkám vůbec nerozumí a namísto toho Chu Wanningovi vesele vyprávěl o svém mazlíčkovi, běsovlku Naobaijinovi.

„Nechal jsem ho hned druhý den připustit a šlo to úplně hladce. Běsovlčice vrhne už příští měsíc. Zajímalo by mně, kolik bude mít vlčat,“ usmíval se Nangong Si. „Když bude ve vrhu nějaké pěkné vlče, přiměji otce, aby ho nechal doručit na horu Sisheng.“

Když to Chu Wanning slyšel, řekl si, že to je příležitost a řekl: „Hm, ale bojím se, že vlče nebude čistokrevné.“

„A proč by nemělo být? Naobajin i ta běsovlčice jsou vyšlechtění ze sněžných vlků, jsou oba dost čistokrevní.“

„A víte jistě, že se ta běsovlčice předtím nepářila si jiným samcem?“

Nangong Si zamrkal. „To není možné. Ta běsovlčice je z chovu sekty Bitan a ve vrhu se narodila jen ona, nemohla se pářit ani kdyby chtěla, měla jen našeho Naobajina!“

Chu Wanning měl dojem, že jeho narážka byla naprosto jasná a srozumitelná. Přirovnal lidi k vlkům, aby udělal narážku na ty řeči, tak proč tomu Nangong Si nerozumí?

Chu Wanning se zahloubal a pomyslel si, že možná nebyl dost přesný. Po chvíli uvažování dodal: „I když to byla jediná běsovlčice z chovu Bitan, přesto nějakou dobu žila u sekty Rufeng, než jste ji přivedl k Naobaijinovi, že? Máte tolik běsovlků, možná že mohla...“

„Nemohla, nemohla,“ Nangong Si se rozesmál zvonivým smíchem. „Toho se učený mistr bojí? Ta běsovlčice je s Naobajinem ve stejné kleci, takže jiní běsovlci nemají vůbec šanci.“

Tupče!

Nangong Si nepostřehl Chu Wanningův temný výraz, vstal a začal ho přemlouvat: „Učený mistře, když jste minule odjel, stavba závodiště Xiaoyue ještě nebyla hotová, a od té doby se už dvakrát rozšířila. Půjdete se tam se mnou podívat a projet se na Naobaijinovi?“

„Ne,“ odmítl Chu Wanning.

Nangong Si byl očividně zklamaný: „Proč ne?“

„Neumím jezdit na ničem jiném než na koni,“ odpověděl Chu Wanning. „Vy se zanedlouho oženíte, měli byste se usadit, ne se věnovat chovu běsovlků a marnit čas projížděním se po závodisti. Měl byste raději trávit čas se slečnou Song, dokud můžete. Lidé a zvířata jsou si podobní, pokud se jí nebudete věnovat, odcizíte se.“

„To se nestane, Song Qiutong se ke mně chová nanejvýš uspokojivě a je velice poslušná. Učený mistře, pokud si myslíte, že ji zanedbávám, pošlu jí vzkaz, ať se k nám přidá. Pořád s ní o vás mluvím, jistě se s vámi chce také setkat.“

Chu Wanning si při té řeči pomyslel, že Song Qiutong vlastně nijak dobře nezná a neví kolik je ta těch pomluvách pravdy, proto by nebylo špatné snoubenecký pár ještě před svatbou lépe poznat.

Přikývl a vstal. „Výborně. Poohlédněte se po ní a já na vás počkám na dráze Xiaoyue.“

Nangong Si odešel a on v bráně nádvoří narazil na Mo Rana, který se právě vracel, u zdi před bránou jeden druhému věnovali úklon. Když Mo Ran vešel na nádvoří, všiml si, že pod mohutnou vonokvětkou stojí Chu Wanning. Za ním byla malá pícka z červené hlíny, ze které stoupaly pramínky páry a na kamenném stole stály dva nedopité šálky s čajem Osm pokladů.

„Navštívil vás Nangong Si?“

„Hm, chce abych se s ním šel podívat na závodisti Xiaoyue na běsovlka, kterého chová,“ řekl Chu Wanning a zamířil do domu. „Tento oděv je na jízdu nevhodný. Jdu se převléknout.“

Běsovci jsou velmi divocí tvorové, a i když Mo Ran věděl, že Chu Wanning si s tím poradí, měl strach nechat ho tam jít samotného.

„Půjdu s mistrem.“

Chu Wanning se zastavil a ohlédl se po něm: „Ty umíš jezdit na vlku?“

Mo Ran se usmál, oči mu zazářily: „A proč bych neuměl? Na koni jezdím výtečně, takže tím pádem bych měl umět jezdit na všem, vlky nevyjímaje. Já vlezu na všechno.“

Chu Wanning se ho chystal poškádlit, když najednou dostal pocit, že to „já vlezu na všechno“ má dráždivě dvojsmyslnou příchuť. Proti jeho vůli se mu před očima začaly míhat obrazy z jeho snů, a začal přemýšlet nad tím jaké pozice v těch snech střídali, na čůrky potu, které Mo Ranovi stékaly po pevných břišních svalech, na to, jak sám bezmocně ležel na lenošce, druhého muže měl jako jezdce nad sebou a cítil se jako Mo Ranova hračka.

Bum.

Chu Wanning zrudl.

Tiše zavrčel: „nestoudné!“

Těžko říci, zda spílal sobě, nebo Mo Ranovi, otočil se a prásknul za sebou dveřmi, napůl svěšený závěs se kýval jako roztřesené srdce toho, kdo se musí schovávat uvnitř.

Závodisti Xiaoyue byla ohromná travnatá plocha. Ve světě teď vládla zima, dlouhá stébla travin i haluze stromů byly zduchané větrem a rozlehlá luka, kde se dříve mísila zeleň trávy se žlutí květů, nyní pokrývala vrstva šedého jíní. Na obloze viselo mdlé zimní slunce, které se ve dnech, kdy tma přemáhá světlo, zdá tak studené. Vylévá své paprsky jako bez života, letmo a zbytečně. Až kam oko dohlédlo se však táhly hluboké lesy, ve kterých měla honitbu vyhrazenu pouze sekta Rufeng; neuvadající zeleň porostu jedlí a sosen, kterou prosvítaly ostrůvky zlaté jako načechraná peříčka maličkých kuřátek.

U dřevěné ohrady byl Nangong Si, zabraný do hovoru se Song Qiutong, když si všiml, že z řídké mlhy se vynořily dvě postavy a někdo přichází. Byli to Chu Wanning a Mo Ran. Trochu ho to zaskočilo, ale potom se zasmál: „Učený mistře Mo, přišel jste, protože svého mistra nechcete se mnou nechat o samotě?“

„Ne,“ zasmál se Mo Ran. „Přišel jsem, protože kdyby mistra něco rozzlobilo, vylil by si všechny vztek jen na mladém panu Nangongovi, nikdo jiný by tu nebyl. Pro mladého pana Nangonga by to bylo příliš tvrdé, tak jsem tady jako fackovací panák já.“

Chu Wanning se na něj úkosem podíval a studeně prohodil: „Já myslel, že tu jsi právě proto, abys všechny rozčiloval.“

„Hihih.“ Song Qitong, která se do té doby schovávala Nangong Simu za zády, se jejich popichování zachichotala. Zvedla závěs řas, měkkých jako prachové peří a s půvabem vystoupila před svého snoubence. Měla vznosné držení těla a nádherný obličej rámovaný rozkošným účesem.

Prohlížela si Mo Rana a Chu Wanninga a měkce se zasmála. „Už dávno jsem se doslechla o neobyčejném poutu, které váže mistra a jeho žáka, učeného mistra Chu a učeného mistra Mo a jak dnes vidím, to, co se říká, je pravdivé.“

156. kapitola - Místře, vy ale umíte jezdit

Chu Wanning si ji prohlédl od hlavy až k patě. Už tehdy v Xuanyuanově pavilónu ho napadlo, že krása této ženy může zničit celé říše. Nyní, když ji vidí zblízka, je jasné, že je to úchvatná krasavice světa smrtelníků. Měla půvab odrazu lotosového květu na vodní hladině, byla oslnivá jako jitro; její hedvábné vlasy, černé jako eben, se třpytily tolik, jako by sama zářila na všechny strany. Žádný div, že si jí Nanging Si oblíbil.

S takovými myšlenkami se bezděčně podíval po Mo Ranovi, zvědavý, jak si bude on v její přítomnosti počínat.

Jenže, když zvedl oči, jeho pohled se nečekaně setkal s Mo Raonovým pohledem. Mo Ran se vůbec nedíval na Song Qutong, byla pro něj jako vzduch někde vedle Nangong Siho. Díval se na něj, a když se jejich pohledy setkaly, Mo Ran mu věnoval lehký úsměv.

Chu Wanning měl pocit, že se mu pod tíhou toho pohledu podlamují kolena, přesto musel předstírat klid. Zadíval se pevně na Mo Rana, pak odvrátil zrak, jako by se nic nestalo.

„Na závodišti Xiaoyue chováme hodně běsovlků, ale nejlepší je Naobaijin a já ho mám nejraději.“

Nangong Si vedl společnost do středu pláně, poté vzal nefritovou píšťalku, kterou měl zavěšenou na krku a zapískal tři ostré tóny. Chvíli bylo ticho, jen někde v dáli lesy prosvištěl strašidelný vítr a mezi stromy se zamíhala sněhobílá skvrna, rychlá jako blesk. V okamžiku vyběhl běsovlk s lesklou srstí, zaleskly se mocné spáry, vyskočil, jeho tělo se vyklenulo do oblouku a dlouze zavyl. Za jeho zády zazářilo studené zimní slunce a on dopadl před Nangong Siho.

„Arf, arf!“

Nangong Si přišel blíž, pohladil ho po dlouhé srsti na krku a pak se s úsměvem otočil. „Učený mistře, podívejte, jak už je veliký. Když jste odjížděl, bylo to ještě malé vlče.“

„Když jsem odjížděl, byl už veliký jako vzrostlý muž,“ odpověděl bezvýrazně Chu Wanning.

„Hahahaha, vážně? Já si pořád myslím, jak je malý. Takové děťátko.“

„Učený mistře, nasedněte na něj.“

Nangong Si znovu zapískal na píšťalku a přivolal z lesa dva sněhobílé děsovlky.

„Učený mistře Mo, chcete to také zkusit?“

Všichni tři se vydrápali na své běsovlky a Nangong Si začal vysvětlovat: „Chyťte je za otěže, nebo za zátylek a stiskněte nohy. Není to o moc jiné než jezdit na koni.“ Pak se sklonil k Song Qitong.

„Qitong, pojeděš se mnou, počkej, vezmu tě.“

Chu Wanning si napřed s jízdou nevěděl rady, ale když nasedl na běsovlka a pobídl ho k několika krokům, pomyslel si, že na tom není nic těžkého. Běsovlci byli ve skutečnosti velmi chytrí a rychle chápali, co jejich jezdci chtějí, takže jízda na nich byla ještě snazší než jízda na obyčejných koních.

Nangong Si se zazubil: „A co si pořádně zajezdit?“

„Můžeme jet kamkoli?“

„Jistě, můžeme jezdit kdekoli po lese v zadní části hor a po závodišti Xiaoyue.“

Mo Ran se zazubil také: „Dáme si závod?“

Chu Wanning se rychle ohlédl po Nangong Sim, který jel se Song Qitong společně na stejném běsovlku a pomyslel si, že to je pro snoubence příležitost, jak utužit svůj vztah, a proto ochotně souhlasil: „Jen do toho.“

Nangong Si sňal ze zápěstí náramek z magických drahokamů a usmál se: „V tom případě pojedeme k jezeru Ganquan na severní straně lesa a každý ať chytí alespoň pět kaniců. Zvítězí ten, kdo se sem vrátí jako první, a jako odměnu získá tento náramek, tak co vy na to?“

„Náramek sedmi hvězd. Není mladý pan Nangong až příliš velkorysý?“

„Štěstí si nekoupíte ani za tisíc zlatých.“ Nangong Si pevně přitáhl otěže a otočil hlavu k Song Qitong: „Drž se pevně a nespadni. Řekni, kdybych jel moc rychle.“

Mo Ran se s úsměvem zadíval na Song Qitong: „Zdá se, že mladý pan Nangong se může se svým náramkem rozloučit.“

„Ha! Vy mě podceňujete, že? Vyrostl jsem na vlčím hřbetě! Nevadí, když s sebou vezmu ještě někoho jiného, jeden člověk navíc, to nic není. Připravte se, až napočítám do tří vyrazíme!“

„Jedna, dvě – tři!“

Slova sotva dozněla a vzduch prořaly rychle jako střely tři bílé záblesky, v několika okamžicích dosáhly hranici honitby a zmizely hluboko v lese.

Chu Wanning jel zprvu pomaleji a sledoval Nangong Siho a Song Qitong. Jenže Song Qitong během jízdy hlasitě křičela a jemu už z toho zaléhalo v uších. Nemohl také vystát dívčin koketní smích, proto zvíře pobídl a předjel je, ačkoli to původně neměl v úmyslu.

Výkřiky: „Mladý pane, pomalu,“ za jeho zády zeslábly a Chu Wanninga se ponenáhlu zmocnila radost z rychlé jízdy na běsovlku. Taková kouzelná zvířata jsou velmi chytrá. Stačilo mu jen pohnout špičkami prstů a Naobaijin pochopil, co od něj chce a okamžitě reagoval. Není divu, že Nangong Si tato zvířata tolik oceňuje.

Kolem tváře mu svištěl zimní vítr, ale on necítil žádný chlad. Chu Wanning narovnal hlavu a zadíval se na skvrny světla před sebou. Sluneční paprsky se míhaly, zatímco se hnali vpřed jako povodeň. Musel se pro sebe usmívat, ten trysk ho opájel a pobízel Naobajina k ještě rychlejšímu běhu. Tlapy jeho vlka zvedaly během úprku hustým lesem oblaka prachu.

Mo Ran se na běsovlku s černými drápy držel těsně za ním. Zaplavilo ho nepopsatelné veselí a volnost.

Najednou měl pocit, že kdyby sebral odvalu, byl dost sobecký a ujel pryč, někam daleko, stejně by za sebou pořád slyšel jeho kroky, že by ho nikdy neopustil.

Chu Wanning a Mo Ran dojeli k jezeru Ganquan téměř současně. Modrozelená hladina jezera se leskla jako zrcadlo. Voda překypovala silou qi. Díky přebytku duchovní energie stromy a keře na březích jezera nezasáhly proměny ročních období. Pomerančovníky se jen zelenaly a pod svěžími listy se skrývalo množství zlatavých plodů a vánek unášel sladkou vůni pomerančů.

Chu Wanning seskočil na zem, rozhlédl se a řekl: „Toto je skutečně pěkné místo, kde se všemu dobře roste i žije.“

Mo Ran k němu přišel i se svým běsovlkem s černými tlapami a usmál se: „Když se to mistrovi tolik líbí, až se vrátíme vysázíme na hoře Sisheng spoustu ovocných stromů, celý rok je budeme napájet duchovní silou a budeme z nich česat ovoce, kdykoli dostaneme chuť.“

Chu Wanning nesouhlasně zavrčel. Došel až k jezeru, zvedl ruku a přivolal Tianwen.

Mo Ran pochopil, že se všechno nějak zvtlo a zastavil ho: „Co to děláte?“

„Chytám ryby.“

„... Snad mistr nechce rozdělit vody jezera a posbírat ryby na dně?“

„Co to vykládáš?“ Chu Wanning po něm střelil pohledem. Potom švihnul vrbovým proutkem a klidně pronesl: „Omrzel některé z vás život? Chyťte se na udičku.“

Chu Wanning to zopakoval třikrát a pak Tianwen vytáhl. Na třpytivé zlaté lístky se opravdu chytilo několik velkých ryb, které vypadaly, že už nemají pro co žít, a poulily své veliké oči na oblohu.

Chu Wanning si je prohlížel a pak se obrátil na Mo Rana. „Říkal, že máme chytit kanice, správně?“

„Hm.“

„... Víš, jak vypadá kanic?“ Chu Wanning si nakonec řekl, že podobné otázky k ničemu nebudou, a tak jednoduše zvedl Tianwen a ukázal Mo Ranovi všechny ryby, které nachytil. „Je tam nějaký?“

„... Já mistrovi nějakou rybu chytím.“

Mo Ran chytil asi tucet ryb a rozdělil je do váčků qiankun, které visely obou běsovlkům na krku. Chu Wanning tedy pustil ryby, které jako toužící po smrti chytil, zpátky do vody a vlažným tónem prohlásil: „Život je i tak příliš krátký, prosím vznešené pány, aby to ještě chvíli vydrželi.“

Když to Mo Ran uslyšel, začal mít dojem, že ten člověk je ohromně zábavný a rozkošný. Když zabalil posledního kanice, otočil se a uviděl Chu Wanninga, jak se vrací po břehu od

mrazivě azurového jezera. Jezerní voda se za ním blyštěla a něžně objímala jeho bílou postavu.

Mo Rana se náhle zmocnila téměř neovladatelná touha; chtěl tam jít, Chu Wanninga obejmout a políbit. Chtěl ho zároveň jemně hladit i rozmačkat. Chtěl ho zatáhnout do porostu pomerančovníků, přitisknout ho ke kmeni, zvednout mu nohy a nemilosrdně se ho zmocnit.

Když sledoval, jak se Chu Wanning s každým krokem přibližuje, uvědomil si, jak jsou jeho touhy silné a protikladné. Všechny jeho síly i slabosti se zrodily ze setkání s tímto mužem.

Ach, láska, láska.

Nevypadá snad právě tak?

Tvrdá a horká, jako rozpálená čepel, která vás probodne.

Měkká a něžná jako živoucí něha, která vás vezme do hřejivé náruče.

„Ten Nangong Si.“ Chu Wanning si nevšiml směsice pocitů v Mo Ranových očích. Přišel k Mo Ranovi, aby prohlédl a připevnil váček qiankun na Naobaijinově krku. „Kvůli dívce jede tak pomalu.“

„Možná, že dělá něco jiného, to nemůžete vědět.“

Mo Ran hladově pozoroval Chu Wanningovu obnaženou, bledou šíji a myšlenky mu horečnatě těkaly. Ve slabínách cítil žár a tu odpověď ze sebe vyrazil úplně bezmyšlenkovitě.

Chu Wanning zamrkal: „Dělá co?“

To Mo Rana probralo. Pochopil, že plácnul, co neměl. Odkáshal si a uhnul pohledem. „Nic.“

Jenže Chu Wanning se toho už chytil, napřed vytřeštil oči, pak je nebezpečně přimhouřil a zdálo se, že je rozzlobený.

„Na co to pořád myslíš? Nasedej na koně, je čas vrátit se!“

Mo Ran otevřel ústa, aby řekl: to je vlk, ne kůň, ale když viděl Chu Wanningův potemnělý obličej, to, co měl na jazyku, raději spolknul.

Trochu lítostivě si prohlížel Chu Wanninga, který se obratně vyšvihl na Naobaijina, jeho nepřekonatelně vznosné držení těla, jeho nesrovnatelný půvab. Zoufale po něm toužil a říkal si: kdyby tak Chu Wanning byl jen jeho. Potom by mu to udělal tak, že by nemohl jezdit ani na vlku, ani na koni a on by ho mohl nosit v náruči.

Okamžitě se nad svými nápady zhrozil a bezděčně zavrtěl hlavou.

Chu Wanning si jeho chování všiml a zeptal se ho: „Co je? Proč kroutíš hlavou? Pokáral jsem tě nezaslouženě?“

„Ne, ne, mistr mě pokáral úplně správně. To já si něco domýšlím.“

Ale nemyslím na ty pitomý pletky, co mezi sebou mají Nangong Si a Song Qitong. Já myslím jenom na tebe...

Mo Ran začal ublíženě snít, že by si Naobaijin mohl zlomit nohu. Potom by Chu Wanning nemohl jet na vlastním vlku a třeba by vzal zavděk jeho běsovlkem s černými tlapami.

Tolik toužil ho obejmout, jako člověk, který umírá žízni, touží po sladkém nápoji, který kdysi hloupě vylil...

Mo Ran, celý v zajetí takových pošetilých představ, jel celou cestu těsně za Chu Wanningem. Když dojeli na závodistiště Xiaoyue, zjistili, že Song Qitong a Nangong Si už tam na ně čekají.

Song Qitong seděla na zemi s obnaženými kotníky, na kůži, hladké jako nefrit, se červenaly kapky krve.

V polovině závodu se ukázalo, že Song Qitong zapoměla na Nangong Siho radu, aby si zakryla nohy a trny jí rozdrásaly kůži. Bylo to sice jen drobné poranění, ale Nangong Si nechtěl nic zanedbat, a proto ji přivezl nazpátek, aby si mohla ošetřit rány.

Mo Ran se zadíval na její nohy. Vypadaly obstojně, ale ve srovnání s Chu Wanningovým nohama byly dost krátké. Kdysi se mu nohy Song Qiutong dokonce líbily.

Býval úplně slepý.

Teď si říkal, že na Chu Wanningovi je všechno báječné. Je báječný nastojato i naležato, i ten pár mrazivých, bezcitných, tvrdých očí teď Mo Rana těší. Takový Chu Wanning je, takový má být. Tak krásný, krásný až na umření.

Tak krásný, ať už na něj civí, nebo ječí, nebo obrací oči v sloup, to všechno Mo Rana těší tolik, že málem praskne radostí.

„Přijímám porážku.“

Nangong Si to přijal s klidem a bez cavyků Chu Wanningovi předal náramek v ceně tisíce zlatých: „Tady, učený mistře.“

Chu Wanning si prohlížel náramek. „Náramek sedmi hvězd se sedmi magickými drahokamy je dobrý pro regeneraci zlatého jádra. Je pro mne velmi užitečný. Děkuji.“

Mo Rana se to dotklo a nečekaně vyhrknul: „Já vám příště koupím lepší.“

Chu Wanning mu nerozuměl a otočil se k němu: „Cože?“

Viděl, že Chu Wanningovy oči jsou tak blízko, že se v jejich zřítelnicích odráží jeho vlastní obličej, a zdálo se, že ta vzdálenost mezi ty a já se zmenšila. Hořkost ve jeho srdci polevila.

Mo Ran se usmál: „Řekl jsem, že pokud příště uvidím náramek, který by se mistrovi hodil víc, tak ho mistrovi koupím.“

„Tak dobře.“

Chu Wanningova nestrojená odpověď Mo Rana potěšila ještě víc.

Hrdě se zadíval na Nangong Siho. Nangong Simu to sice bylo úplně jedno, ale přesto se s ním musel poměřit. Chtěl Nangong Simu samolibě ukázat: mistr za věc od tebe zdvořile poděkuje, ale vidíš, s mistrem jsme si tolik blízci, že formality jdou stranou.

Pak ovšem Chu Wanning dodal: „Nezapomeň si vzít od prodejce účet, já ti to pak proplatím.“

Sladkovodní kanicové opustili váčky qiankun a Nangong Si je zavedl do loveckého srubu poblíž závodiště Xiaoyue. Před chatou stála očouzená pícka; bylo tu všemožné kuchyňské nádobí a náčiní. Dřevěný domek vypadal staře a opotřebovaně. Ve srovnání s udržovanou travnatou plochou se zdálo, jako by sem ani nepatřil.

Chu Wanning přešel prsty po dřevu ohrady, až nahmatl konec starého provazu. Provaz byl dlouho vystavený větru a dešti a dávno ztratil svůj původní vzhled.

Nangong si z domku přinesl koření a když uviděl, jak si Chu Wanning prohlíží starý provaz rozesmál se: „Uvázal jsem ho tam, když učený mistr odešel a vidíte, už skoro zpuchřel.“

Chu Wanning na to nic neřekl, jen si povzdechl a usadil se na stoličku stlučenou z dřevěných planěk.

Když ještě pracoval u sekty Rufeng, Nangong Si byl jenom malé dítě. Často ho brával na závodiště Xiaoyue, aby se tu proběhl a lovecký srub pochází právě z té doby.

Rychle rozdělali oheň a kanicové se už pekli, nabodaní na větvičkách. Z opékaných ryb odkapával lesklý tuk a vzduchem se nesla vůně pečeného masa.

Nangong Si dal šest ryb děsovlkům přikrčeným u dřevěné ohrady, potom zbylé čtyři osolil a rozdál je společnosti.

Song Qiutong si vzala sotva pár soust, potom pečenou rybu podala Nangong Simu, který už jednu celou rybu zhltnul.

„Já už nemůžu, který mladý pán mi to pomůže dojíst?“

Chu Wanning se na ně zadíval. Uviděl, že Nangong Si rybu vzal a spokojeně začal jíst i tu druhou. Říkal si, že tato Song Qiutong vypadá laskavě a poslušně, jako rozvážná osoba, a

vůbec ne jako běhna, kterou líčí ty pomlouvačné řeči. Jak se dalo čekat. Řečem se nesmí věřit.

Ještě přemýšlel, když mu někdo podal lotosový list. Na listu bylo pečlivě naporcované rybí maso, ze kterého byly vybrané všechny kosti. Z křehkého bílého masa vycházela pára a lákavá vůně pečínky.

Chu Wanninga to překvapilo a vzhlédl. Mo Ran právě odkládal stříbrnou dýku, kterou stále nosil s sebou a usmíval se: „Mistře, vezměte si raději tohle.“

„Kde jsi vzal lotosový list?“

„Natrhal jsem si, když jsem chytal ryby.“ Mo Ran mu podával maso. „Snězte to, dokud je to teplé, až to vystydne, nebude to tak dobré.“

Chu Wanning přijal lotosový list. Něco v jeho srdci se pohnulo.

„Díky.“

Je pravda, že nerad při jídle vybírá rybí kosti a vykostěný kanic se jen rozplývá na jazyku.

Chu Wanning jedl sousto za soustem, nepřipadalo mu to přehnaně masné a když dojedl, nad ohněm se už uvařil čaj. Song Qitong vstala, vzala konvici a začala všem nalévat. Vzala šálek do obou rukou a zdvořile mu nabídla: „Učený mistře Chu, dejte si prosím čaj.“

Porcelánový šálek držely štíhlé ruce, průsvitné a bílé jako nefrit, její paže připomínaly měsíční paprsky. Na zápěstí měla podivnou rumělkovou skvrnu.

Chu Wanning si vzpomněl, že během dražby v Xuanyuanově pavilónu správkyň pavilónu prohlásila, že její zápěstí bylo označeno rumělkou cudnosti mudrce Hanlina. To musí být ono. Protože rumělka cudnosti je pořád na místě, povídačky o poměru mezi Song Qitong a Ye Wangxim nejsou nic jiného než holý nesmysl.

Chu Wanning se konečně uvolnil. Nangong Si je prostý mladík, ve kterém není ani zbla vypočítavosti, je jako kůň na zelené pastvině, nebo jako osamělý vlk. Je v něm přirozená divokost jako v bujném koni a taková povaha se Chu Wanningovi líbí, a proto si nepřál, aby po jeho boku skončil někdo, kdo postrádá jakékoli ctnosti.

Song Qitong nabídla čaj i Mo Ranovi. Mo Ran čaj přijal, ale nenapil se. Odložil šálek a usmál se: „Slečno Song, rád bych vám něco dal.“

157. kapitola - Mistře, o té svatební noci, po pravdě já...

Mo Ran vytáhl tenký náramek. Náramek vykládaný perletí a kameny xihe z hory Zhurong se zatřpytil. Očividně se jednalo o drahocennost.

„V dopise jste mně žádala o kapří kámen, ale ke své lítosti jsem ten kámen už předtím nechal zasadit do meče svého mladšího bratrance. Nepřichystal jsem si jiné svatební dary, a proto jsem koupil tento náramek živlů ohně a vody. Snad se vám bude líbit.“

„To... to to je ale příliš cenné. Qiutong se zdráhá takovou věc přijmout...“

„Proč odmítat svatební dar?“ zasmál se Mo Ran. „Náramek ohně a vody navíc umí potlačit duchovní sílu spojenou právě se živly ohně a vody, ale je vhodný jen pro ženy. Pokud i v budoucnu setrváte po boku Nangong Siho a budete jej stále nosit, budete schopná usměrňovat tok jeho duchovní energie. Proto je i velmi užitečný.“

Song Qiutong se ohlédla po Nangong Sim a teprve potom souhlasně přikývla a oběma rukama si náramek vzala. Zdvořile se uklonila a měkkým hlasem pronesla: „Velice vám děkuji, učený mistře Mo.“

Čtveřice ještě chvíli popíjela čaj a rozprávěla.

Chu Wanning si dělal starosti o Nangong Siho svatbu a nabádal ho, aby se ujistil, že o každou drobnost obřadu je postaráno, aby na poslední chvíli nedošlo k nějakým nepříjemnostem.

Nangong Si několika doušky vyprázdnil svůj šálek a začal si s ním bezstarostně pohazovat. Potom se zasmál: „Učený mistře, nemusíte se bát, každý večer si všechno procházím. Už nejsem to dítě jako kdysi. Víím, na co si dávat pozor. Jen hádejte! Včera jsem zjistil, že na svatebních šatech Qiutong chybí perla, tak jsem to okamžitě zařídil.“

Když mluvil o svatbě, jeho obvyklou bujnost nahradila nezvyklá plachost.

Pohlédl na Song Qiutong a usmál se: „Až nadejde čas, musí být Qiutong nádherná.“

Ta slova zatahala dřívějšího manžela Song Qiutong za uši. Mo Ran si bezmyšlenkovitě nalil další šálek čaje. Jistěže věděl, že Song Qiutong je úchvatná krasavice, obdařená nezměrným půvabem, ale co z toho?“

Taxian Jun se oženil s první císařovnou světa kultivace na hoře Xuying, během obřadů k uctívání nebes. O svatební noci planuly fénixí svíce, ale on si ve svatební komnatě dlouho nepobyl.

Té noci pil přes míru, vzduch v komnatě ztěžkl dýmem ze svíček, dlouhé závěsy se zavlnily a on uviděl zardělý, stydlivý obličej nevěsty. Lidé, které potkají velké životní události, bývají oslnění a zmatení nestálostí toku času a proměnlivostí života. Ani Taxian Jun nebyl výjimkou. Měl pocit, že to není skutečné, jako by se jeho oči místo na okouzující krásku dívaly na vánici vzpomínek na uplynulé roky.

Jak ho tehdy šaty sotva chránily před mrazivým větrem... tehdy, když měl takový hlad a žízeň, že na pokraji smrti, zachránil ho cizí soucit, lízal kaši z rukou toho člověka... tehdy, když byl nedočkavý i vystrašený ze svého příchodu na horu Sisheng... tehdy, kdy se postavil na špičky a v měsíčním světle utrhнул květ jabloně haitang... tehdy, kdy se musel před Chu Wanningem shrbit a nechat se sešlehat vrbovou haluzí...

Tehdy ho ani nenapadlo, že si podrobí všechny nesmrtelné a bude vládnout světu.

„Manželi, na co to myslíte?“ Její rudé rty se pootevřely, svůj pohled upírala na něj, i vzduch, který vydechovala byl přesycený sladkostí, stejně jako všechny ty báječné věci, co ho dnes potkaly.

Zdalo se, že má všechno: krásné ženy, postavení, moc...

Zůstalo ještě něco, nad čím může být nespokojený?

Na nic, s čím by byl nespokojený nemohl přijít, přesto si připadal podivně prázdný, jak tam, tak stál na vrcholku hory pokrytém sněhem a ledem, obklopený davem klečících postav. Hleděl na ty tváře; všichni mu lichotili a lísali se, chválili ho, usilovali o jeho přízeň, jeden jako druhý. Všechny ty obličeje byly stejné.

Slyšel, jak na něj někdo volá sladkým a okouzlejícím hlasem: „Manželi... manželi...“

Pocítil znechucení a odpor. Toužil uniknout před tím davem patolízalů, ale ten přeslazený hlas lepil jako med, věznil ho.

Odstrčil Song Qiutong. Překrásná křehká nevěsta nemohla takovému hrubému zacházení vzdorovat. Ve svatební komnatě, rudé jako krev se skácela na lůžko s draky a fénixy. Ozdoby na její hlavě se bláznivě rozkývaly, zlaté přívěsky zachřestily. Celé to bylo jako krásný sen, ale Mo Ran měl dojem, že je to celé špatně, není to skutečné, jako by zlaté plameny svíce byly přízračné bludičky a stékající červený vosk byly krvavé slzy.

Cítil takový odpor... ale nechápal, ke komu ten odpor cítí. K Song Qiutong? Nebo k tomu, co se stalo z něho samotného?

Rozrazil dveře a utekl.

Jen málo lidí vědělo, že když se císař Taxian Jun oženil, svatební noc přečkala císařovna Song Qiutong o samotě, zatímco Mo Ran v červeno-zlatých svatebních šatech odešel do Pavilónu rudých lotosů.

Vešel dovnitř a světla v pavilónu brzy zhasla. Manžel Song Qiutong strávil celou noc tam.

Až za soumraku druhého dne, když se na hoře Sisheng objevil Xue Meng a ztropil tam povyk, Mo Ran líně otevřel dveře, upravil si zmačkaný oděv a korunku, kterou měl nakřivo a odkráčel do hlavního paláce, v obličeji výraz ukojeného chťiče.

Nikdo, kdo nežil v paláci, však nevěděl nic o tom, co se té noci v Pavilónu rudých lotosů odehrálo.

Chu Wanning a Mo Ran se rozloučili s Nangong Sim i Song Qiutong a vrátili se na nádvoří, kde byli ubytováni.

Chu Wanning se jako by nic zeptal: „Nangong Si už dávno řekl, že Song Qiutong je krásná, tak cos to zase vyváděl, proč si na ní zíral jako v mdlobách?“

„Představoval jsem si, jak bude vypadat ve svatebních šatech,“ odpověděl Mo Ran.

V Chu Wanningovi okamžitě vzkypěla žárlivost, máchl rukávem a s ledovým výrazem ho začal kárat: „O takových nevhodných věcech nemáš vůbec přemýšlet. Co je ti po cizí snoubence?“

Mo Ran se zachechtal: „Kdo říká, že se zajímám o ní? Jen jsem si představil, jak by vypadala ve svatebních šatech a nebylo by to nic zvláštního. Ve srovnání s mistrem za moc nestojí.“

Málem vybuchl vztekem, ale nečekaně zjistil, že mu ruku začalo olizovat malé, přítulné štěňátko.

Chu Wanning začal střídavě blednout a rudnout, a dlouho nemohl najít žádnou přiměřenou odpověď. Nakonec ještě jednou máchl rukávem a řekl: „Není nutné, abys mi pořád připomínal tu trapnou příhodu s preludem mistryně obřadů duchů.“

Mo Ran si v duchu povzdechl. Vůbec jsem neměl na mysli právě tohle, a to ty jsi se ptal. Nechtěl jsem ti lhát, ale stejně jsem dostal vynadáno, jen proto, že jsem složil poklonu za to, jak dobře vypadáš.

Ale když na mě řveš, je to tak sladké.

Když si vzpomenu na to, jak jsem tě kdysi ztratil, tvoje zuřivé spílání je pro mě stejné, jako bych měl zbytek života strávit zavřený v cukřence. Chu Wanningu...

Co můžu dělat? Nedokážu přestat po tobě toužit.

Dny utíkaly jeden za druhým, až do Nangong Siho velké svatby zbyl jen jediný den.

K sektě Rufeng zavítali hosté z celého světa. Ať už to byli mladí vůdci velkých sekt, potulní kultivující z Jianghu, nebo významní bohatí obchodníci, zkrátka všichni, kdo ještě do té doby nepřijeli, se toho dne shromáždili v hlavním městě a vytvářeli neuvěřitelně nádherný výjev. Ulicemi se hnaly koňské povozy, všude byly nekonečné proudy okázale vyšňořených mužů a žen. Hedvábí a šperky, kterými se honosili v ulicích města sekty Rufeng zářily jako hvězdy putující oblohou, jako obraz samotné Hvězdné řeky na nebi.

Xue Menga jeho otec donutil, aby se šel pozdravit se svými kultivujícími vrstevnicemi.

„Dlouho jsme se neviděli, nesmrtelný pane Wangu, je mi potěšením se s vámi setkat. Není to Xiao Mantuo? Ty jsi ale vyrostla, jsi tak krásná a chytrá. Pojď Xue Mengu, pozdrav strýčka Wanga.“

Xue Meng se zdráhavě přišoural: „Zdravím vás, dabo Wangu.“

Xue Zhengyong mu uštědřil záhlavec a se zaťatými zuby a strojeným úsměvem zasyčel: „To je bobo Wang, ne dabo Wang.“

„Hahaha, to je přece skoro to samé. Miláček nebes je tak pohledný, vypadá jako ty, Lao Xue, máte ale štěstí.“

Nakonec Xue Menga přinutili, aby šel na procházku do zahrady s Xiao Mantuo. Xiao Mantuo bylo letos sladkých šestnáct, ale působila trochu studeně a odtažitě. Když se chvíli procházela bok po boku s Xue Mengem, prohlásila: „Mladý pan Xue musí vědět, proč nás rodiče přiměli ke společné procházce.“

„Mn.“

„Je třeba si to ujasnit. Jít na procházku je pěkné, ale mladý pan Xue není můj typ, takže rovnou zapomeňte na to, že by mohlo k něčemu dojít.“

„A... ha??“

Vyjevený Xue Meng zastavil. Se zamračenou tváří vyčkával, až Xiao Mantuo bude pokračovat.

Malá květinka zvedla bradu, přivřela oči a vyzývavě se zadívala na Xue Menga. Studeným hlasem řekla: „Své srdce už jsem dala jinému, takže i kdybych se vám líbila ...“

Xue Meng ztratil sebeovládání: „Zbláznila jste se? Co já? Vy že byste se mi líbila?“

„Tak proč jste mně zavedl na takovou odlehlou cestičku? Chcete tvrdit, že nemáte žádné postranní úmysly?“

„Proč se nepřiznáte k tomu, že sama máte příliš bujnou fantazii!“ Projevila se Xue Mengova vznětlivá povaha; rozhněval se a z očí mu sršely plameny. „Já že vás mám rád? Já že vás mám rád??“

„Proč mi to pořád opakujete? Jste nechutný!“ Xiao Mantuo byla dívka pevného charakteru. Dupla si nožkou, vzhlédla a Xue Menga s mlasknutím udeřila do tváře.

Xue Meng skoro omdléval zlostí, ale když dostal malou rozkošnou ručkou pohlavek, málem začal dávat krev. Kdyby ho paní Wang neučila, že je nutné se k ženám chovat zdvořile, nejspíš by Xiao Mantuo dávno srazil na zem a rozdupal jí na kaši.

Právě v tu chvíli se objevil muž se světlými očima a výrazným nosem. Jakmile ho Xiao Mantuo spatřila, zarazila se, začala slzet a pak koketním tónem vykřikla: „Mladý pane Meii!“ a rozběhla se přímo k němu.

Tím mužem, který se tam tak náhle objevil, byl opravdu Mei Hanxue. Nečekal, že na té malé odlehlé cestičce narazí na někoho jiného, a očividně ho to na chvíli překvapilo.

Nicméně, když uviděl, jak k němu Xiao Mantuo běží, zvedl ruku, a s hlasitým prásknutím mezi nimi vytvořil bariéru, aby ji zastavil. Dívka nic podobného nečekala, narazila do jiskřící bariéry a s ostrým výkřikem se svezla na zem.

Nezdálo se, že by jí Mei Hanxue chtěl pomoci na nohy. Jenom si jí prohlédl, zamračil se a řekl: „Slečno, spletla jste se.“

„Co tím myslíte? Jak bych se mohla splést... Kdysi jste mi dal zlatý váček na vonné esence, tvrdil jste, že jsem nezapomenutelná, že vám stačil jediný pohled, a že až mi bude osmnáct let, přijdete mně požádat o ruku. To... to jste zapomněl?“

„Mladý pane Meii...“

„Skutečně jste narazila na nesprávnou osobu.“ Mei Hanxue dál nic nevysvětloval. Jenom zavrtěl hlavou, a prošel kolem uplakané dívky, které věnoval jen těch pár slov.

Xue Meng ten výstup pozoroval, a cítil se zároveň rozčileně i uklidněně.

Byl rozčilený kvůli Mei Hanxueovi, tomu bezcitnému pokrytci, který jakmile si zase natáhne kalhoty, předstírá, že jsou si úplně cizí.

Tak přelétavý a zároveň chladný. Není divu, že se odvažuje chodit jen odlehlými stezičkami.

Uklidnil se, protože ho ani ve snu nenapadlo, že Xiao Mantuo by mohla být zamilovaná do Mei Hanxueho. Mei Hanxue je studený a nestálý stejně jako jeho jméno. Než nějakou ženu úplně poblázní, chová se úplně jinak než potom, co mu padne do náruče. Xiao Mantuo musí nést těžkou karmu nejméně z osmi životů, když se do něj tak hloupě zamilovala.

Mei Hanxue k němu přistoupil, přivřel své lesklé světlé oči a dlouze se na něj zadíval.

Co čumíš, pomyslel si Xue Meng. Jak si můžeš dovolit na mě tak zírat? Ty jsi nechvalně známý svůdce, ale před mým proslulým jménem se třese celý svět. Já pohledem neuhnou.

Díval se na Mei Hanxueho upřeně, hrdě a dost hloupě, připravený pohrdavě odfrknout, kdyby mu zkřížil cestu.

„Proč máte oteklou tvář?“

Mei Hanxue nečekaně zastavil přímo před ním a zdánlivě bez zájmu si ho prohlížel.

„Takový otok je dost neobvyklý.“

Xue Meng se už zklidnil, ale nedokázal se včas zastavit a povýšeně odfrknul. Xue Mengovi hned zrudl obličej, trhnul hlavou a mručel: „Co je vám do toho! Prostě jsem na procházce náhodou upadl!“

„Měl byste si dávat pozor na to, kam šlapete,“ řekl Mei Hanxue klidným hlasem. „Upadnout přímo na obličej dá dost práce.“

Odešel a nechal zkoprnělého Xue Menga stát za sebou. Ten vybuchl vztekem: „Mei Hanxue! Ty prašivej pse! Jen počkej! Ještě jsme spolu neskončili!“

Xue Meng se hnál zahradou dotčený a uražený, se zarudlýma očima a někomu vběhl přímo do náruče. Rozhořčeně vykřikl: „Kdo to sakra zase je?! To se nemůžete dívat, kudy jdete?“

Zvedl oči a uviděl urostlého muže v modrých šatech, se zlatou nití vyšívaným vzorkem pollie, na hlavě nesl korunu sekty Guyue'ye vykládanou safíry. Měl dlouhé a husté řasy, které se napřed spustily jako závěs, potom vzhlédl. Jeho pohled byl jako vlahý déšť Jiangnanu a měl okouzlující tvář.

Muž od sebe Xue Menga odstrčil a upravil si šaty. Zdálo se, že ani on nemá dobrou náladu. Jeho prsty píd' po pídi rovnaly záhyby oděvu. Když si Xue Meng všiml jeho stříbrného prstenu vykládaného želvovinou z Xuanwu, zarazil se a udiveně se zeptal: „Jiang Xi?“

Vůdce sekty Guyue'ye, nejbohatší člověk na světě, Jiang Xi!

Muž byl přibližně stejně starý jako Xue Zhengyong, ale užíval jiný způsob kultivace. Jiang Xi přestal stárnout, když ještě nepřekročil třicítku. Ten člověk byl nepředstavitelně bohatý a neuvěřitelně krásný. Toto byl skutečný miláček nebes.

Během klání na hoře Lingshan se Jiang Xi jako jediný z vůdců deseti hlavních sekt ani neukázal a Xue Meng si tehdy lámal hlavu s tím, jak asi může vypadat. Když ho nyní viděl na vlastní oči, oslnilo ho jeho bohatství a vybraný vkus, a tak jen ohromeně zíral.

Jiang Xi byl zachmuřený a podrážděný: „Jak se někdo jako vy vůbec může odvážit vyslovit jméno vůdce sekty? To je směšné.“

Když to Xue Meng poslouchal, hned byl ještě uraženější, než když mluvil s Mei Hanxuem, proto se rozčílil: „Cože? To jste tak starý, že nikdo nesmí vyslovit vaše jméno? To vám mám říkat nesmrtelný pane, vůdce sekty? Ani Nangong Liu nedělá takové ciráty!“

„Taková drzost!“ vrčel Jiang Xi. Kdo je váš učitel?“

„Proč bych vám měl odpovídat? Kdo si myslíte, že jste? Ti opičáci z Guyue'ye vás poslouchají na slovo, takže já bych měl tak, co? Nic vám neřeknu! Myslím, že nejste nic než jen...“

„Meng Ere!“

Ten měkký hlas Xue Menga okamžitě umlčel. Odtrhl oči od Jiang Xiho.

Paní Wang přišla, aniž si jí všimli. Asi slyšela Xue Mengův slovní výpad, protože byla pobledlá a působila úzkostně. Pospíšila si, aby ho přerušila. Meng Ere, přestaň a pojd' zpátky k mamince.“

Xue Meng vrhnul na Jiang Xiho ještě jeden ošklivý pohled, otřepal si ruce a odešel k paní Wang. Zdvořile jí pokynul: „Maminko.“

Jiang Xi stál chvíli na místě, poté se pomalu otočil. Přimhouřil oči, ty překrásné oči, se kterými se narodil, teď zářily potměšilými světélky.

Pozoroval matku a syna na pozadí bílých zdí a střech s černými prejzy a skrz zaťaté zuby ucedil: „Ach, to musí být miláček nebes, Xue Zhengyongův drahý syn Xue Meng, že?“

Jiang Xiho řasy se zachvěly, potom zavřel oči. Když je znovu otevřel, byl v nich posměch. „Co jiného čekat od Xue Zhengyongova potomka. To je ale úžasná výchova.“

„Nedovolím vám urážet mého otce!“

„Meng Ere!“ Paní Wang ho ihned přerušila a schovala za sebe. S bledým obličejem se Jiang Ximu hluboce poklonila. „To je můj syn Xue Meng, je rozmazlený a zkažený, prosím neberte to jako urážku, vůdce sekty Jiangu.“

„Oho, vůdce sekty Jiangu ...“ Jiang Xi teď připomínal jedovatého hada. Pomalu válel slova po jazyku, než je vypustil z plných rtů. „To nic. Polovina krve v jeho žilách přece patří mé starší sestře, tedy přísně vzato, pokud jde o stáří, měl bych ho uznat za svého staršího synovce...“

„Kdo chce být tvůj synovec! Koukni se na ten svůj hnusnej ksicht a vypadni!“

„Meng Ere...“

Jiang Xi se rozesmál. Zadíval se na Xue Menga a poté na paní Wang, která sklopila oči. „Prosím, vůdce sekty, přestaňte žertovat. Tato vdaná žena dávno nepatří mezi žáky sekty Guyue'ye, jak bychom se tedy mohli bavit o mé senioritě vůči vůdci sekty?“

„... Dobrá.“ Jiang Xi kývl a chladně pronesl: „Skvěle. Výborně. Dnes jsem se setkal se svou starou přítelkyní a synem své staré přítelkyně. Otevřelo mi to oči. Kdo kdy pochopí, jak je možné, že takové ohavné místo, jako hora Sisheng může někoho přitahovat, jak je možné, že se bílý květ magnolie nechal zválet ve špíně.“

„Jiang Xi! Ztraceně, řekni to ještě jednou! Roztrhnu ti držku!“

Když Xue Meng slyšel, jak vmetl jeho matce urážku přímo do obličeje, všechna krev se mu nahrnula do hlavy a chystal se na něj vrhnout. Ani paní Wang ho nemohla zastavit. Situace se začínala vymykat kontrole, když se z nebe ozvalo hlasité prásknutí. S ohlušujícím rachotem vybuchoval ohromný ohňostroj a mistr obřadů sekty Rufeng díky kouzlu pro zesílení hlasu ohlašoval současně ve všech dvaasedmdesáti městech sekty Rufeng: „Hostina na uvítanou se bude konat v hodině kohouta v síni Shile. Všichni ctění hosté jsou zváni...“

Jiang Xi vrhnul na Xue Menga studený pohled, máchl rukávy, obrátil se a celý zachmuřený odešel.

Poznámka:

Lao před příjmením znamená, že mluvčí dotyčného označuje za člena své rodiny.

Bobo je otcův starší bratr, tedy strýc, dabo je starší bratr manžela čili švagr. Proto ta rána do hlavy.

158. kapitola - Mistr pije víno na svatební hostině

Když se v některé z hlavních sekt koná svatba, oslavy trvají celé tři dny. První den je uvítací hostina, večere k přivítání hostů z daleka, která se koná večer před samotným svatebním obřadem. Nicméně, zlatý hřeb večera nenajdete na stolech, ale v oboře. Podle zvyku, všemi vážený starší před západem slunce vypustí do obory tři jeleny s rudými stuhami uvázanými v paroží. Poté otec ženicha osobně vybere dvaadvacet dívek a mládenců, aby jeleny ulovili.

Pokud se hostu podaří jelena ulovit, získá odměnu jeden milión zlatých. Takový výmysl nakonec stejně mohly pořádat jen ty nejbohatší sekty jako Rufeng a Guyue'ye.

Ze síně Shile, položené vysoko nad okolními stavbami, se střechou pokrytou glazovanými taškami s vysoko zdviženými okraji, byl v zapadajícím slunci pěkný výhled na zelené stromy v oboře. Hosté přicházeli jeden za druhým, blahopřáli Nangong Liuovi a odevzdávali své dary. Nangong Liu pozdravy zdvořile opětoval bez ohledu na společenské postavení hostů, odváděl je na jejich místa a než je všechny usadil, trvalo to asi půl hodiny. Zacinkaly zvonky a hostina začala.

„Kohopak asi Nangong Liu vybere na lov jelenů?“

„Neříkal jste, že se bude losovat?“

„Když už se ptáte, já si myslím, že ti vybraní musí mít ohromné štěstí. Lovit jeleny, získat milión zlatých odměny. Ostatní, kteří lovit jeleny nebudou, mohou do lesa také, lovit jiná zvířata, nebo hledat houby nesmrtelnosti. Je na světě snad něco lepšího?“

V průběhu rozhovoru se dveře síně otevřely a na vyvýšený stupínek vyšli společně Nangong Si a Song Qitong. Oba, pohledný muž i žena ve zlatě a červení, předstoupili před vůdce sekty.

Nangong Liu povstal, s úsměvem pokýval hlavou a jasným hlasem pronesl: „Ctění hosté, sjeli jste se z celého světa. Je velkým štěstím, že jste se mohli dostavit na svatbu mého syna.

Hosté dole v síni začali nadšeně tleskat: „Vůdce sekty je opravdu velmi zdvořilý.“

„Mladý pán a mladá paní se k sobě výborně hodí. Je to nádherný pár.“

„Ano, ano.“

Podobná lichotivá slova se nesla od jeho příznivců, když se ženil v minulém životě. Mo Ran byl z toho, co poslouchal, rozmrzelý. Bezděčně zapátral očima v okolním davu a brzy objevil Ye Wangxiho, který seděl vedle staršího Shuanglina.

Ye Wangxi měl sklopené oči, byl stále oblečený velmi prostě. Jedl něco z misky a nezvedl hlavu, aby se na Nangong Siho podíval.

Jeho výraz, jeho způsoby, všechno bylo stejné jako obvykle. Dokonce byl ještě klidnější než obvykle, snad proto, že život je k takovým jako on tak tvrdý, dobře věděl, jak bezmocný je v boji s osudem. Mo Ran ho sledoval a náhle si vzpomněl, jak moc se mu v dětství líbil lampión v podobě pagody, takový, jaké se prodávají na večerních trzích.

Lampión byl nádherně vyrobený, každá jeho stříška byla vypracovaná do nejmenších podrobností, ale starý řemeslník za něj požadoval velikou sumu, proto se ten lampión, i když byl tak pěkný, nikdy neprodal. Mo Ran si samozřejmě takovou věc nemohl vůbec dovolit, ale každý večer, když se tržiště otevřelo, musel se běžet k tomu stánku na něj podívat. Tichá světla pagody zářila v temných dětských očích.

Jednoho dne se objevil pár oblečený v nejjemnějším hedvábí. Ženě se lampión ve tvaru pagody na první pohled zalíbil a škemrala tak roztomile, že muž vytáhl peníze a koupil ho.

Pagoda tedy byla prodaná. Mo Ran se díval, jak starý řemeslník sundal lampión z jeho místa na dřevěné polici, kde tak dlouho stával a oběma rukama ho ženě podal. Světlo se

zakývalo, ozářilo Mo Ranův protažený obličej, až zmizelo společně s tím párem v dálce na konci večerního tržiště.

Mo Ran se cítil zoufale, ale zároveň byl smířlivě klidný.

On a Ye Wangxi jsou stejní. Ve skutečnosti hned, když poprvé uviděl ten lampión v podobě pagody, věděl, že taková nádhera jemu nikdy patřit nebude. Každý večer, když na něj zářilo světlo té pagody, představoval si tisíce způsobů, jak se to světlo ztratí.

Nebylo to tak, že by mu jeho ztráta přinesla úlevu. Bylo to proto, že od začátku věděl, jak to skončí, a tak se po něm nikdy neodvážil natáhnout ruce.

Pojďte, pojdte, pojdte, vytáhněte si los ...“ Postarší hlavní sluha sekty Rufeng se blížil k Nagong Liuovi, tvář samý úsměv, na hlavě nesl veliký džbán na víno zdobený propletenými větvičkami.

„Vůdce sekty, nastala příznivá hodina. Bude vůdce sekty tahat los?“

„To je dobré! Tahejte vůdce sekty Nangongu!“

Nangong Liu se rozesmál. „S dovolením, ujmu se toho, odmítnout asi nemohu. Vytáhnu dvaadvacet losů a doufám že vybraní mladí rekové mi prokážou čest a přijmou pozvání na tento noční lov. Pokud se někdo nebude chtít zúčastnit, prosím, oznamte mi to v předstihu, děkuji, děkuji!“

Chvilí čekal. Děvčata z několika malých sekt, jejichž kultivace byla chabá a odvaha ještě chabější, poprosila rodiče, a ti šli za Nangong Liuem, aby jejich jména ze džbánu vyjmul.

Xu Shuanglin se zadíval na Ye Wangxiho, uculil se a zeptal: „Chce si malý Yezi jít hrát? Jestli ano, zařídím to a umetu ti cestičku.“

„Nikam nejdu,“ řekl Ye Wangxi. „Tatínku, řekněte prosím vůdci sekty ať dá pryč i mé jméno.“

„Jakpak to? Když vyhraješ, budeme mít milión zlatých.“

Xu Shuanglin měl mnohem nespoutanější povahu než jeho osvojený syn a po chvilce přemýšlení se mu rty vyklenuly ve čtveráckém úsměvu: „Když nechceš ty, půjdu já.“

„Ale tatínku... letos už vám přeče bylo čtyřicet.“

„No a co? Pořád vypadám mladě. Jen počkej. Ulovím všechny tři jeleny a budeme mít tři milióny zlatých. Když takové peníze necháme jen ležet, rozhněváme nebesa.“

Xu Shuanglin toho měl plnou hlavu a ani si nevšiml, že jeho syn vypadá nešťastně. Obul si střevíce a s úsměvem se vydal k Nangong Liuovi. Zašeptal Nangong Liuovi do ucha. Ostatní si mysleli, že jenom chce, aby vyňal Ye Wangxiho los. Kdo by si pomyslel, že má peníze rád tolik, že se sám chce zúčastnit té soutěže.

Nangong Si začal losovat účastníky lovu na jeleny.

„Shen Feng, Lin Sheng, Qu Yaran...“

Starší Shuanglin stál vedle vůdce sekty, přebíral od něho losy a beze spěchu předčítal jména.

„Ó? To je překvapení. Miláček nebes, Xue Meng.“

Brzy bylo vybráno jednadvacet osob a zůstávala už jen poslední. Starší Shuanglin měl takovou drzost, že s veselým úsměvem zvedl ruku a prohlásil: „Ten poslední jsem já. Jsem jen hromádka starých kostí, prosím, mějte ke mně ohledy.“

Nangong Liu dobře věděl, jaký ten starší z jeho vlastní sekty je. Neodporoval mu, jen se smířeně usmíval a rozdával jim světlice.

„Ti, kteří uloví jelena odpálí signál. Tři světlice budou znamenat, že byli uloveni tři jeleni a lov končí,“ řekl Nangong Liu. „V té době vás budu očekávat osobně na závodišti Xiaoxue. Každý z vítězů obdrží milión zlatých.“

Shromáždění se po jeho slovech horlivě roztleskalo, aby podpořilo své přátele.

Nangong Liu s úsměvem pokračoval: „Můj syn mě pověřil, abych oznámil další cenu. První z vítězů získá deset běsovlků. Stvrdíme to smlouvou a první vítěz si je bude moci odvézt domů!“

Běsovci!

Takoví vzácní kouzelní tvorové, kteří se nedají sehnat ani pod rukou a oni jich nabízejí najednou deset!

Síň překypovala vzrušením a někteří nemohli odolat tomu, aby nezačali po svých oblíbených pokřikovat: „Starší bratře, je to na tobě! Jestli vyhraješ budu ti celý rok čistit boty!“

Síň se otřásla smíchem.

Jedna kultivující nehodlala zůstat pozadu a zvolala: „Bratříčku! Nech je za zády! Když vyhraješ, budu tvá kultivační partnerka!“

„Ou... to je něco, hahaha, ke které sektě patří ta odvážná kultivující slečna?“

Síň Shile byla rázem plná veselého smíchu a i ti, které předtím ta sešlost vůbec nezajímala, teď hořeli nadšením, pozdvíhovali číše vína a sledovali to představení s velkým zájmem.

Mo Ran se uprostřed toho veselí vytratil. Když odcházel, řekl Chu Wanningovi: „Mistře doprovodím Xue Menga do obory. Jenom sedte a bavte se. Počkejte, dokud se nevrátím.“

„Jen jdi,“ řekl Chu Wanning. „Dávej na Xue Menga pozor. Má moc horkou hlavu.“

„Dobře.“

Mo Ran vyšel společně s přibližně dvaceti dalšími lidmi z jasně osvětlené síně. Chu Wanning pozoroval jak se půvabné, štíhlé postavy těch mladých žen a mužů rozplývají ve tmě. Potom jediným douškem vypil číši vína Nuerhong.

Měl dojem, že hora Sisheng brzy získá dost bohatství, aby mohla nechat vydláždít cesty v dolní kultivační oblasti magickými kameny. Měl ve svého žáka plnou důvěru. Tři milióny zlatých leží na dosah ruky.

Jen krátkou chvíli poté, co mládež vstoupila do lesa, Mo Ran vyprovodil Xue Menga a mohl se konečně trochu rozhlédnout, obloha vybuchla rudým světlem. Nangong Liu mlaskl jazykem a užasle sprásknul ruce: „Neuvěřitelné, ještě jsem ani nedopil šálek čaje a někdo už ulovil prvního jelena. Zajímalo by mne, čím je to žák. Takové nadpozemské schopnosti jsou obdivuhodné!“

Vedle Nangong Liua seděl Li Wuxin ze sekty Bitan, a během jeho řeči si s úsměvem pročesával bradku: „Pokud by tomu přítomní byli nakloněni, proč se nevsadit? Čím ruka z těch dvaadvaceti nadaných žáků jelena skolila? Co kdybych dal padesát tisíc zlatých, abych trochu oživil zábavu tentokrát já, na místo vůdce sekty Nangonga?“

Shromáždění souhlasilo. Na dlouhém stole se objevilo dvacet dva dřevěných hůlek popsaných jmény a pruh červeného hedvábí. Každý, kdo si chtěl vsadit, musel napsal výši sázky a podepsat se.

Xue Zhengyong si postěžoval Chu Wanningovi: „Jak to, že sekta Bitan dává jen padesát tisíc zlatých? Proč tak málo? To starý Li zchudl?“

„Malé sázky jsou pro radost a velké pro žalost.“

Xue Zhengyong si odkašlal a zeptal se: „Proč bychom se i my nepřidali k zábavě?“

Chu Wanning se na něj přísně zadíval, neřekl však nic. Xue Mengovi se od toho ostrého pohledu zježily vlasy na zátylku, přikrčil se a začal se omlouvat: „Dobrá, dobrá, já vím, že takové věci nemáte rád, tedy...“

„Proč se nepobavit?“ Starší Yuheng vytáhl svůj měšec a hodil ho na stůl. „Když však prohrajeme, bude nás to bolet.“

Xue Zhengyong na něj zíral, jako by právě uviděl zjevení. Pak se zeptal: „Kolik sázíme?“

„Tři sta tisíc.“

„... Tolik? Co když prohrajeme?“

„My neprohrajeme,“ opáčil Chu Wanning. „Nechtěl jste snad vydláždit cesty magickými kameny? Zvedněte sázku a budete moci vydláždit i pár vesnic, které těžce sužují démoni.“

„Myslíte to vážně?“ divil se Xue Zhengyong. „Co když Xue Meng prohraje?“

„Neprohraje. Měl byste svého syna znát lépe než já.“

Když viděl, jak je Xue Zhengyong nespůj, Chu Wanning prohlásil: „Prohrajeme-li, bude to má vina. Vyhrajeme-li, bude to váš úspěch.“

Hedvábí se plnilo jmény. Malé sekty, které se obvykle podobných sázek neúčastnily, přihlížely a pomalu se jich začalo zmocňovat pokušení. Nakonec neodolaly a sázely své drobné sumičky, aby i ony zkusily své štěstí.

Celé to sledoval i Nangong Si a i on si myslel, že je to ohromná zábava. Právě se chystal přisadit si, ale Song Qitong ho zadržela: „Pane manželi, co to chcete dělat?“

„Vyhrát peníze a koupit ti nějaké drahé cetky.“

Song Qitong zmlkla a plaše sklonila svou překrásnou tvář. Do čela jí padlo několik pramíků černých vlasů. Vpadala teď roztomile stydlivě. Chu Wanning se bezděčně zadíval jejich směrem, ale když uviděl, jak spolu novomanželé cukrují, raději hned odvrátil pohled, takže nezachytil okamžik, kdy se obličej Song Qitong stáhl podivnou tísní.

Nangong Si se chopil štětce a s úsměvem přistoupil k dlouhému stolu. Právě se rozhodl a chystal se zapsat svou sázku, když se za ním ozval pronikavý výkřik. Nangong Si uskočil, hbitě jako vlk. Vyhnul se bílému záblesku, který mu prolétl kolem obličeje a s prudkostí zasáhl pozlacený nosný sloup síně ze vzácného dřeva nanmu.

Z trámů se sypal prach. Zbraň pronikla do třetiny dřevěného pilíře.

„Co se stalo?!“

„Vrah!“

„Strážže! Poplach!“

Všemi dvaasedmdesáti sídly zněl poplašný pískot a síň Shihe, které ještě před chvilkou přetékala bujným veselým, se propadla do zmatku. Všude se leskly meče.

Nangong Simu v očích plál divoký požár. Setřel si z tváře krev a šel přímo ke sloupu. Ta zbraň byla obyčejný šíp, který však snadno pronikl i tvrdým dřevem nanmu. Na šípu byla upevněná malá trubička z bambusu. Nangong Si ji zamračeně strhl a ukousl voskový uzávěr. Z trubičky vypadl lístek.

Nangong Si lístek otevřel, se soustředěným výrazem četl první řádky. Poté se výraz jeho obličeje hrůzně proměnil. Nevěřičně pročítal vzkaz znovu a znovu, roztrásl se, až papírek potrhal.

„Si Ere, co se to děje?“

Nangong Si vzhlédl, měl nakrčený nos a celý obličej zvrásnělý jako vrčící tygr.

„To jsou pomluvy!“ zaskřípal zuby a chtěl lístek roztrhat.

Nangong Liu byl rychlejší, zvedl ruku a svou duchovní silou synovi zabránil v pohybu. Podrážděně poručil: „Vysvětli mi to. Dej mi ten dopis.“

„Nečti to, otče. Je to nesmysl!“

Nangong Liu ho však neposlechl. Pokynul mužům po své pravici i levici, aby list vzali z rukou zkamenělého Nangong Siho. Chopil se lístku, spěšně pročetl jeho obsah, zrudl a vrhl pohled na Song Qitong. Nečekal, až se někdo zmůže na slovo, lístek zapálil a proměnil ve špetku popela. Pak suše pronesl: „Můj syn má pravdu. Je to nesmysl. Divím se jen, kdo se mohl pokusit o takový nevkusný žert, opravdu...“

„Opravdu co?“

Odněkud z trámové střechy zazněl hluboký, drsný hlas.

Všichni zbledli. Ye Wanxi vytasil meč a postavil se před Nangong Siho, aby ho zaštitil vlastním tělem. Chu Wanning vstal a zrakem pátral, odkud se ten hlas ozval.

Bylo jisté, že když sekta Rufeng uspořádala tak veliké shromáždění, musela bezpečnosti pověřit ty nejlepší a nejnadanější žáky. Přesto ten člověk bez povšimnutí pronikl do síně Shile a usadil se v krovu střechy. Zjevně to nebyl nikdo obyčejný a nebylo radno ho podcenit.

„Vůdce sekty Nangongu, všechno, oč tu jde, je pouze to, že vašemu synovi s nejlepšími úmysly radím, aby SE neženil s takovou courou. Vy, nejenže mi nenasloucháte, ale ještě tvrdíte, že je to nesmysl. Teď už to chápu.“

Když doznělo poslední slovo, mihl se temný stín a všichni spatřili ve středu síně, přímo mezi hosty muže s rukama založenýma za zády.

„Áááá...!“

„U-utíkejte!“

Ti, co byli neznámému nejbliže, vyděšeně zbledli a ustupovali, takže se brzy ocitnul sám. Starší žáci se snažili chránit své mladší bratry a sestry, dospělí ty mladé.

Muž měl nasazenou hrozivou bronzovou masku a tělo mu halil černý plášť. „Proč utíkat?“ ozval se jeho klidný hlas. „Kdybych vám chtěl ublížit, tato síň by se už dávno naplnila krví. Vy všichni zůstaňte.“

Song Qitong
(宋秋桐, Sòng Qiūtóng)

159. kapitola - Místře, ze všeho nejvíc se bojím Tianwenu

Nangong Liu působil klidně, ale čelo měl pokryté vrstvou potu. V duchu vážil mužovu sílu a chápal, že říká pravdu, což ho zneklidňovalo ještě víc. Musel však vzít ohled na pověst nejmocnější sekty světa a přinutil se, aby položil otázku: „Kdo jste a s jakými úmysly jste za noci pronikli do středu sekty Rufeng?“

„Už jsem řekl, že vám chci dát radu, aby se váš syn neženil s nevhodnou osobou, a to je vše.“

Když to řekl, hosté se významně začali ohlížet jeden po druhém. Už i v ulicích se povídalo, že Ye Wanxi měl poměr se Song Qitutong, věděli to zřejmě už úplně všichni, ovšem kromě Nangong Siho a Nangong Liua.

Pozvánky na svatbu už byly rozeslány, smlouva o manželství byla uzavřena, a kdyby teď byl sňatek zrušen, jak by to bylo s pověstí sekty Rufeng? Nangong Liuovi se zachvěl spodní ret, ale poté s úsměškem pronesl: „Můj syn se může oženit s kým se mu zachce a žádný cizinec si v tomto ohledu nemusí dělat starosti.“

Muž v černém se rozesmál: „Jaká velkorysost, vůdce sekty. Nezáleží vám ani na tom, zda přízeň Song Qitutong patří rodu Nangong nebo rodu Ye.“

Song Qitutong byla otřesená a rozrušená. Její obličej byl smrtelně bledý a krásné oči měla široce otevřené. „To je urážka!“ vykřikla.

„Jaké urážka? Nevíte snad sama nejlépe, co jste prováděla s Ye Wangxim?“

Ye Wangxi neměl ani potuchy, že by mohlo padnout jeho jméno a ztuhl na místě. Nějakou dobu mu vůbec nedocházelo, co to muž v černém plášti říká. Nezmohl se na nic jiného než na to, že se proti své vůli rozesmál.

„Jaké nesmysly tu vykládáte?“

„Neříkám žádné nesmysly. Mám pro své tvrzení důkaz a viděl jsem to i na vlastní oči,“ prohlásil černě oblečený muž. „Zachránil jste Song Qitutong během dražby v Xuanyuanově pavilónu a nebral jste ohled na to, kolik vás to stálo. To ví každý kultivující na světě. Dal jste za tu krásku ohromnou sumu peněz. Jaké jste měl úmysly mladý pane Ye?“

„Vzbuzovala ve mně lítost a já se na to nemohl dívat, to je vše.“

„Vskutku jste ten pohled nevydržel. Zachránil jste ji a daroval jí svobodu. Proč tedy zůstávala po vašem boku, kamkoli jste se hnul a přivedl jste ji jako svou služebnici k sektě Rufeng?“

„Slečna Song je hostinou motýlo-kosté krásy, i to je přece obecně známo. Kdybych ji propustil, stala by se kořistí zločinců, a proto jsem ji přivedl k sektě Rufeng. To bylo jen proto, aby měla místo, kde bude v bezpečí.“

„Místo, kde bude v bezpečí, no jistě. Mladý pan Ye musí být světec, když ho dnem i nocí doprovázela taková krasavice a on se ani nepokusil o nic nevhodného.“

Muž v černém se mu vysmíval, Ye Wangxi však byl neochvějný a prohlásil: „Mé svědomí je čisté.“

Přesto jeho slovům nikdo nevěřil. Prostí lidé soudí jiné podle sebe. Většina shromážděných přicestovala z horní kultivační oblasti a kdyby získali hostinu motýlo-kosté krásy, snažili by se udržet ji všemi myslitelnými prostředky pro sebe, ať už kvůli partnerské kultivaci, nebo aby ji zabili, uvařili a snědli. Kdo by věřil tomu, že Ye Wangxi je nevinný?

Přítomní si vyměnili chápavé pohledy a do tváří se jim vkradlo opovržení. Bylo jasné, že navzdory vážnosti situace mají z té podívané škodolibé potěšení.

Nangong Si zavrčel: „Myslím, že očividně chcete působit potíže tam, kde dosud žádné nebyly a je to pro vás příležitostí, jak sektu Rufeng pošpinit. Co záleží na tom, s kým se ožením? Není třeba, abyste odpovídal, jen už sakra zmizte zpátky tam, odkud jste přišel.“

„Mladý pane Nangongu, vaše dobrosrdečnost vás zaslepuje.“

Muž v černém plášti obešel síň, až se zastavil u Song Qiutong. Zasmál se a řekl: „Slečno Song, váš manžel vám slepě důvěřuje. Není divu, že tu stojíte s takovým klidem, jako nějaká dáma ze sekty Rufeng.“

Song Qiutong však nebyla ani zdaleka tak klidná, jako druzí dva a rozrušeně se rozkřičela: „Neurážejte mou čest!“

„O jaké cti to mluvíte? Po všem, co se stalo mezi vámi a mladým panem Ye?!“ Muž v černém oděvu beze spěchu pokračoval: „Když vás zachránil, dobrovolně jste se mu oddala. Scházeli jste se tajně a věřili jste, že si toho nikdo nevšimne. Ale nevěděla jste nic. Pokaždé vás někdo ve skrytu sledoval. Pokud jste nechtěla, aby o vás nikdo nevěděl, neměli jste to dělat ...“

Song Qiutong ho přerušila výkřikem: „To je hloupost!“

„Tak proč se celá třesete, když tu vykládám jen hlouposti?“

„Protože se mi děje křivda... já...“ S úzkostí pohlédla na Nangong Siho. „Mladý pane...“

Nangong Si přišel k ní, a skryl ji za sebe, pár studených a nelítostných vlčích očí se zaryl do muže v černém.

„Přestaňte, vy pomlouvači.“

„Ať už pomlouvám nebo ne, řeknu vám jedno,“ zasmál se muž. „Mladý pane Nangongu, tato kráska má na levém stehně červené znaménko, že?“

Nangong Si byl zaskočen: „Vy...“

„Asi o velikosti rýžového zrnka, zřetelné, ale ne příliš tmavé, spíše šarlatové barvy. Kdybych neviděl, jak se ona a mladý pan Ye navzájem těší ze své společnosti, jak bych takovou věc mohl znát?“

„To je...“

„Mladý pane!“ Song Qiutong byla vyděšená, tahala Nangong Siho za rukáv a měla slzy na krajíčku. „To není pravda, to není pravda, on mne uráží... musel mně pozorovat, když jsem se koupala.“

„Co by na vás kdo viděl?“ hlas muže v černém zněl pobouřeně. „To je lepší špehovat při svlékání a koupání staršího Yuhenga.“

Celý svět kultivace se už dlouho bavil historkou o tom, jak staršího Yuhenga v koupeli okukovala jedna ze žákyň. Když to náhle přišlo na přetřes, všem se to zdálo náramně legrační. Ti odvážnější pokukovali po Chu Wanningovi, jen aby rychle sklopili oči, odrazení vražedným výrazem Chu Wanningova obličeje.

Muž v černém kroužil kolem Nangong Siho a Song Qiutong, pak zatleskal rukama, jako by právě dostal nějaký nápad. „Pravda, na něco jsem si vzpomněl. Když mladý pan Ye koupil slečnu Song, měla na zápěstí rumělkou vyznačené znamení cudnosti, které osobně vytvořil mudrc Hanlin. Pokud je slečna Song tak nevinná, jak tvrdí a já ji jen očerňuji, pak má tu trochu rumělky stále na svém zápěstí.“

Odmlčel se a pak se na Song Qiutong usmál. Ta byla bledá jako nebožka a ustrašeně se třásla.

„Slečno Song, když už musíte dokazovat svou nevinnost, proč všem neukážete rumělkou cudnosti?“

Nangong Si se s ulehčením obrátil k Song Qiutong, aby ji uklidnil: „To nic, jenom všem ukážeš, že ty...“

Zarazil se, když si všiml, že její rty ztratily barvu, třese se a je bílá jako papír. Zmateně se jí zeptal: „Co se... co se stalo?“

Song Qiutong pustila Nangong Siho ruku, o krok ucouvla, žmoulala rukávy a bez přestání vrtěla hlavou. Oči se jí zalily slzami: „Já, já nemohu...“

Nangong Si vytřeštil oči, chápal, že se něco přihodilo, ale nedokázal promluvit. Muž v černém plášti se vysmíval: „Copak? Stydíte se?“

„Ne, tak to není... nerozumím tomu...“ Song Qiutong se zničeně sesula na zem a stále prolévala slzy, pak zoufale vykřikla: „Nerozumím tomu, nechápu to... prosím vás, nechtě mně na pokoji...“

Sevřela pevně své rukávy, a odmítala komukoli ukázat ruce, ale její snaha skrýt ruce beze všech pochyb znamenala, že rumělkové znamení cudnosti zmizelo, jak tvrdil muž v černém.

Zasnoubila se jako panna a teď, těsně před svatbou zmizela rudá značka na jejím zápěstí bez sebemenší stopy.

Není žádný způsob, jak z té pohany vybřednout.

Muž v černém chtěl zřejmě říci něco dalšího, když se blízko ozval přísný, studený hlas. Pod světly lampiónů se napřímil Chu Wanning: „Na zápěstí slečny Song byla ještě před několika dny rumělková značka, a to odporuje vašemu obvinění. Vy jste tvrdil že k tomu smilstvu mělo dojít už před delší dobou. Domnívám se, že z vaší strany se jedná o intriku namířenou proti ní.“

Muži v černém zjevně došla řeč. Předtím z něj vyzářovala drtivá jistota, ale když se mu postavil Chu Wanning, všechno se to najednou rozplynulo.

Muž v černém si povzdechl. Někteří z přihlízejících měli pocit, že v hlasu muže, který by měl být se svým neuctivým obviněním zahnaný do kouta, slyší shovívavý tón.

„Učený mistr Chu má pravdu, ale já jsem netvrdil, že se předtím dopustili smilstva, jen že už tehdy navázali milostný poměr. Pokud se máme bavit o době, kdy mělo dojít k tomu smilstvu, pak to muselo být nanejvýš před několika dny.“

„To je nemožné,“ bručel Ye Wanxi.

Chu Wanning se studeně mračil, a zářila z něj povýšená důstojnost. „To jsou jen prázdná slova bez sebemenšího důkazu. Dovolte, abych posoudil, zda říkáte pravdu, nebo lžete.“

„Vy...“

Ještě během jeho řeči zazářilo v Chu Wanningových prstech zlaté světlo. Muži v černém se smrštily zornice, uskočil a jen o vlásek se vyhnul Tianwenu, magické zbrani, která zlovlně šlehla vpřed.

„Co to děláte, učený mistře Chu? Muž v černém byl pobavený i poražený zároveň. Byl výjimečně mrštný, a Chu Wanningův bič ho nemohl polapit, nebojoval, ale nechal se vrbovou ratolestí pronásledovat po celé síni. Předchozí tíživá nálada se utopila ve směšnosti. Z jeho hlasu teď zřetelně zněla smířlivost: „Nebijte mě, ještě jsem nedomluvil.“

Chu Wanning nakrčil obočí, rovné jako čepel a tvrdě odvětil: „Pokud si chcete stěžovat, měl byste si napřed sundat masku!“

„Pokud na tom trváte, odhalím se vám později, ale teď ne!“

„Proč?!“

„Jsem šeredný, kdybych se ukázal ve světle, mohlo by to někoho vylekat.“

Muž v černém běhal sem a tam, obratně uhýbal Tianwenu, a Chu Wanningova duchovní síla byla s každým výpadem zuřivější.

Muž si zamumlal: „Tohle není dobré,“ pak se otočil a ukryl se za dřevěný sloup, aby se vyhnul švihnutí Tianwenu, který zlatě zářil.

„Ye Wanxi!“ zakřičel. „Nejste snad šlechtý muž? Dnes ukážu celému světu, co jste zač! Koupil jste si ženu na partnerskou kultivaci, donutil jste Song Qiutong, aby vám sloužila, opustil jste cestu mravnosti a zneuctil jste manželku svého pána! Vy... vy zrůdo v lidské podobě, máte obličej člověka a duši netvora!“

Ye Wangxi byl pobouřený: „Co to tlacháte za výmysly?!“

„Mýlím se snad? Neměl byste vy sám nejlépe vědět, proč zmizelo znamení cudnosti, které Song Qiutong nosila?“ vmetl mu muž v černém a znovu se vyhnul Tianwenu. „Předevčírem před vámi klečela, říkala, že je Nangong Siho snoubenkou a prosila vás o slitování, abyste ji už nechal, ale to jste tvrdohlavě odmítal, ještě jste řekl...“

Ye Wangxiho obličej potemněl hněvem, a skrz zaťaté zuby zasyčel: „Co ještě jsem řekl? Jenom klidně pokračujte!“

„To už jste na svá slova zapomněl? Já vám je tedy připomenu.“ Muž v černém si odkašlal a napodobil Ye Wanxiho: „Slečno Song, utratil jsem značný obnos, ale užitek z toho bude mít někdo jiný. Když jste nyní získala přízeň mladého pána Nangonga, chcete mě opustit už nadobro? Zdá se, máte až přílišnou sebedůvěru.“

Muž se bouřlivě rozesmál smíchem zloducha.

Ye Wangxi

160. kapitola - Místře, vzpomínáte si na kouzlo pro změnu hlasu v tom hostinci?

Shromáždění hosté dávali najevo své rozhořčení a upírali přísné pohledy na Ye Wangxiho, Nangong Siho a Song Qiotong.

Někdo zašeptal: „To je ale darebák...“

„Mladého pana Nangonga to nechává chladným?“

„Takže slečna Song k tomu byla donucena ... ach, za to ona přece nemůže. Co si má slabá dívka počít tváří v tvář těm dvěma mladým pánům, a ještě před očima všech?“

Muž v černém plášti byl tak zaujatý tou scénou, že nevěnoval pozornost ničemu jinému. Zasvištění Tianwenu ho překvapilo, vyhnul se mu však včas, takže ho Chu Wanningova haluz vážněji neporanila ani nespoutala. Jeho plášť se však roztrhl a vytryskla mu krev. Přesto ještě dokázal Ye Wangxiho popíchnout.

„Mladý pane Ye, slečna Song nedokáže přiznat, co se před několika dny stalo. Zřejmě se bála, že by to mezi vámi a mladým panem Nangogem způsobilo vážnou roztržku. Nebesa to však vidí, a spravedlivý soudce, který se dívá shůry, také. To se ani trochu nestydíte? Nechcete se tu přede všemi omluvit?“

Ye Wanxi zuřil, ale zároveň mu ta záležitost připadala směšná: „Nespáchal jsem žádný zločin.“

„Když jste nevinný, znamená to, že vina je na straně slečny Song? Nijak se vám nemstila, ale jak to vidím já, bylo to jen proto, že jste ji zastrašil. Nebo chcete tvrdit, že vás ponoukala a sváděla z vlastní vůle? A že vy jste ji k ničemu nenutil?“

Nangong Si, který celou dobu mlčel, se prudce otočil. Sklonil hlavu, zadíval se Song Quitong do očí, chytil ji a přiměl povstat.

Song Qiotong se domnívala, že chce vidět rumělkové znaménko cudnosti na jejím zápěstí. Když se ráno vzbudila a zjistila, že zmizelo, roztrásla se strachem. Když se o tom začalo mluvit, a věc nebylo možno nijak vysvětlit, byla její hrůza ještě větší. Myslela si, že po naplnění jejího sňatku s Nangong Sim by znaménko zmizelo samo od sebe, takže měla v úmyslu příští dva dny na nic neupozorňovat, aby nevzniklo zbytečné nedorozumění.

Kdo by si pomyslel, že na ní hodí takovou špínu...

Když vzala v úvahu, že ji opravdu zachránil Ye Wangxi a byla skutečně jeho služebnicí, jak rumělka beze stopy zmizela z jejího zápěstí, nezbylo nic, čím se mohla hájit. Mysl se jí zakalila a nevěděla kudy kam.

Uprostřed toho zmatku zvedla své měkké slzavé oči a zahleděla se na shromáždění. Uvědomila si, že ti lidé si mezi sebou o ní šeptají pomluvy a zároveň ji pozorují se znechucením i lítostí. Pak uviděla osamocенého Ye Wangxiho, s hněvivou tváří, na kterého se snáší tisíce obvinění, který u všech hostů vyvolává jen odpor.

Muž v černém pobíhal po síni a Chu Wanningův vrbový prut mu byl v patách. Nakonec vykřikl: „Ye Wangxi! Jeden k druhému chováme hlubokou zášť, ale já vás dnes odhalím! Jste jen ubožácký pokrytec! Dopustil jste se cizoložství s mladou paní, zneuctil jste takovou nevinnou dívku, taková hanebnost!“

Song Qiotong ta slova zasáhla jako blesk a okamžitě pochopila, co musí udělat. Už nedokáže očistit své jméno, ale z tónu muže v černém pochopila, že Ye Wangxiho musí skutečně nenávidět a že chce za každou cenu zničit jeho dobrou pověst.

Nemůže se už očistit od podezření z cizoložství, ale pokud využije toho, jak muž v černém utočí na Ye Wangxiho, pak by alespoň...

„On mě znásilnil!“ křičela jako smyslů zbavená.

Nangong Si ztuhl, a zůstal tam ochromeně stát, zmateně a zděšeně ji sledoval, jako by nemohl uvěřit tomu, že jeho snoubenka ze svého zneuctění skutečně osočila pravou ruku jeho otce.

Song Qiotong si zakryla obličej a rozplakala se, hlas jí přeskakoval, když říkala: „Ano, to mladý pan Ye mně znásilnil. On... on mě přinutil... nesouhlasila jsem s tím...“

Nangong Si na ni zíral, v očích se mu odrážela světélka svící. Ruce natažené k Song Qiotong nechal klesnout, a když promluvil, hlas měl drsný, jako když hučí plameny požáru:

„Uvědomuješ si, co to říkáš?“

Song Qiotong ucítila jeho hněv a znejistěla. Vzlykla: „Mladý pane, je mi to líto... bála jsem se, že by mě mladý pán zavrhl, proto... jsem se nikdy... nikdy neodvážila nic říct... moc jsem se bála ... a ještě víc jsem se bála, že to zničí vztahy mezi mladým pánem a mladým panem Ye. Je to vážený pomocník vůdce sekty a pokud by mezi vámi vypuklo nepřátelství, jaký by to sektě Rufeng přineslo prospěch?“ Během svých slov poklekla na zem, dlouhé rukávy se kolem ní našasily jako vodní vlny. Křehká ramena se jí třásla, vypadala k politování.

„Qiotong nevěděla, co dělat... a neodvážila se obrátit ani na vůdce sekty, musela jsem jen trpně snášet své ponížení... mladý pane, Song Qiotong vám ublížila... ale mé srdce vždy patřilo jen vám...“

Nangong Si byl smrtelně bledý, vrtěl hlavou, ustupoval a dokola opakoval: „Uvědomuješ si... uvědomuješ si, co to říkáš?“

Černé vlasy Song Qiotong zakryly její útlá ramena, ve světle se leskly jako nejjemnější hedvábí a dodávaly jí zdání křehkého půvabu. Plakala: „Celé je to vina Qiotong, neměla jsem dopustit, aby se to mladý pán dozvěděl, ale na celém světě nikoho nemám... já...“

Nangong Si ji rozhněvaně přerušil: „Uvědomuješ si, co to říkáš!!“

„Já...“

Song Qiotong se při jeho výkřiku roztřásla a vzhledla, její vlasy i oděv se leskly, její jemná půvabná tvář nesla stopy slz, rty se jí chvěly.

„Já...“

„Jak jsi mohla něco takového udělat? A ty jsi to udělala ... jsi schopná takové strašné věci!“

Když hosté slyšeli, co Nangong Si říká, bezděčně se zarazili a vyměnili si pohledy. Někteří z nich si nedokázali odpustit poznámky: „Už jsem slyšel o tom, že v sektě Rufeng jsou muži vyzdvihováni a ženy ponižovány, ale nechápu, že když už se něco takového přihodilo, není z toho viněn Ye Wangxi, ale slečna Song, která byla bezdůvodně pošpiněna. To je opravdu smutné.“

„Ano, oni nedokážou rozlišit, co dobré a co zlé.“

Když Chu Wannig uslyšel příznání Song Qiotong, že k věci opravdu došlo, schoval Tianwen. A když viděl, jak Nangong Si odpověděl, měl pocit prohry. Pamatoval si Nangong Siho jako někoho, kdo je občas tvrdohlavý a pyšný, měl však smysl pro spravedlnost a rozhodně to nebyl člověk, který postrádal zdravý rozum. Pokud se to skutečně odehrálo, bylo na místě z toho vinit Ye Wanxiho a ne Song Qiotong. Ale jak se zdá, Nangong Si všechn svůj hněv namířil na Song Qiotong... Jak je to možné?

Jako jediný z hostů zůstal sedět na svém místě Mei Hanxue, uvolněně popíjel a sledoval to představení. Kdyby tam byl Xue Meng, hned by si všiml, že tento Mei Hanxue je úplně jiný než ten, se kterým se dříve setkal. Zdálo se sice, že je stejně nezbedný, jako v Prameni broskvových květů, ale tehdy mu oči zářily smyslností, a jeho gesta byla sice elegantní, ale malátná.

Song Qiutong stále prolévala slzy, dávala na odiv svou křivdu a z celé té ošklivé záležitosti vinila Ye Wangxiho. Vypadalo to, že Ye Wangxi je z jejích obvinění otřesený natolik, že se ani nevzmůže na slovo, jen se svými velkýma očima díval na tu dívku, kterou koupil v Xuaanyuanově pavilónu.

„Qiutong je slabá, neměla odvalu ukončit svůj život, aby si zachovala nevinnost, když na ni mladý pan Ye tak neodbytně naléhal. Qiutong je tulačka bez domova, všechno, co má, jí daroval mladý pán. Já... já se přiznávám, já... já přijmu jakýkoli trest, který mi mladý pán udělí ...“

Když Nangong Si poslouchal její nárek, zvedl hlavu a zavřel oči.

Světlo svící, ještě nedávno příjemně zářivé a teplé, nyní kreslilo temné stíny. Řasy se mu zachvěly; jako by se ze všech sil snažil něco zastavit. Obě ruce se sevřely v pěsti, nehty se zarývaly do masa a ohryzek v krku mu poskakoval, jak v jeho nitru zuřila bouře pocitů. Ovládl se. Lícni kosti tvrdě vystupovaly z obličeje, na čele vystupovaly žíly. Ovládl se. Kostí se roztřásly, žíly proudil oheň, který spaloval srdce.

Ovládl se, ale přesto nakonec nezadusil hněvivý výkřik. Vytasil meč a roztal stolec za kterým seděla Song Qiutong na dvě poloviny. Číše a mísy se rozlétly na hromádky střepů.

„Song Qiutong, ty vůbec netušíš... To, co celý život nenávidím, nesnáším a nemohu vystát, to jsou lži!“

„Ye Wanxi!“ zahřměl jeho hlas.

„... Mladý pane.“

„Ye Wangxi, pojdte sem!“

Otočil hlavou, oči měl zakalené a podlité krví. „Pojdte sem!“

Ye Wangxi k němu přistoupil a diváci měli dojem, že Nangong Siho meč míří přímo na Ye Wangxiho srdce a v příštím okamžiku ho probodne, rozpáře ho a obnaží útroby toho falešného tvora, jeho srdce vyrve a odhodí na zem. Zadrželi dech a neklidně sledovali, jak se věci vyvinou.

Nangong Si zalpal po dechu, chvíli se upřeně díval na Ye Wangxiho a pak mu chraptivým hlasem rozkázal: „Vy... odstraňte kouzlo pro změnu hlasu.“

„Kouzlo pro změnu hlasu?“ Zástup byl zmaten. Všichni se nevěřičně dívali jeden na druhého. „Co to má společného s kouzlem na změnu hlasu?“

„Ano, je to podivné. K čemu by Ye Wangxi potřeboval kouzlo k změně hlasu? Je jeho přirozený hlas tak strašný, že jím děsí ostatní? Nebo je jeho původní hlas nějak nepatřičný?“

Ye Wangxi sklopil oči. „Mladý pane, nyní už nemůže být odstraněno.“

Nangong Si na něj překvapeně civěl: „To to říkáte?“

„Kouzlo pro změnu hlasu na mne bylo vloženo ve třinácti letech, a já tento hlas požíval více než deset let, aniž jsem ho někdy odstranil. Kouzlo pro změnu hlasu prosáкло hluboko do mého zlatého jádra.“ Ye Wanxi se krátce odmlčel a pak klidně pokračoval: „Můj původní hlas už nebude nikdy obnoven.“

Nangong Si otřeseně klopýtl dozadu. Až po dlouhé době vzhlédl k muži usazenému na vyvýšeném stupínku, který vše sledoval s nečitelným výrazem v obličeji. Tiše se zeptal: „Otče?“

Nangong Liu konečně promluvil: „Si Ere, je to sice velice nešťastné, ale... Kouzlo pro změnu hlasu Ye Wanxi přijal dobrovolně. Nikdo neočekával, že věci dospějí až sem, ale není třeba, aby jsi se s tím trápil.“

„Ale...“

Nangong Liu sestoupil dolů a stanul, obklopený strážemi, s rukama založenýma za zády.

„Vím, že ty a Ye Wangxi jste už od dětství přátelé, a že jsi vděčný za jeho mnohaletou oddanou službu. Nicméně, každá věc má své následky. On... dopustil se cizoložství se Song Qitong, opustil cestu mravnosti a zostudil svého pána, a to se trestá smrtí.“

Ohromeného Nangong Siho ani nenapadlo, že by Nangong Liu mohl něco takového pronést nahlas.

„Otče!!“

Nangong Liu mávl rukou, blesklo modré světlo a uvěznilo Nangong Siho v neprostupné bariéře. Nangong Si byl napřed překvapený, ale potom začal ze všech sil křičet a tlouci do bariéry. Byla to však takzvaná „bariéra kázně,“ a umění jejího vytvoření se v sektě Rufeng předávalo z pokolení na pokolení. V minulosti se objevilo několik případů spiknutí a otcovraždy za účelem získání postavení vůdce sekty, a proto synové vůdců sekty podepisovali ještě v dětském věku se svými otci smlouvu vlastní krví. Takovou bariéru užívali výlučně otcové, aby zkontrolovali své syny a vydržela nejméně hodinu. Nezáleželo na tom, jakou má Nangong Si moc. Stejně se nemohl dostat ven.

Všechno, co uvnitř zapečetěné bariéry vykřikoval, nemohl nikdo vně slyšet...

Nyní bylo lepší připustit, že mezi Ye Wangxim a Song Qitong došlo k té ohavné záležitosti než odhalit další tajemství sekty Rufeng. Nangong Liu předstoupil a muž v černém na znamení úcty zvedl pěst před hrud' a zakryl ji dlaní.

„I když nevím, jakou zášť ctěný pán chová vůči Ye Wangximu, děkuji vám za odhalení, které jste učinil, jinak by na mou rodinu padla hanba.“

Muž v černém s úšklebkem odpověděl: „Není zač, vůdce sekty Nangongu.“

„Stráže, okamžitě zatkněte Ye Wangxiho! Odvedte ho do...“

„Počkejte.“

Z toho slova, které pronesl muž v černém, byl Nangong Si rázem celý nesympatický, ale sebejistě se usmál: „Chce nás ctěný pán ještě o něčem poučit?“

„Jen jsem přemýšlel o tom, že váš syn nám řekl sotva pár věcí k tomu kouzlu pro změnu hlasu. Proč hned tolik spácháte vsadit Ye Wanxiho do vězení?“

„Ehm, to je vnitřní záležitost sekty Rufeng a je nevhodné to rozebírat...“

Muž v černém se rozesmál. „Vše pro pověst sekty Rufeng. Ctěný vůdce sekty jistě dobře ví, co znamená ztratit pěšáka pro záchranu generála. Ubohá slečna Ye, která si kvůli vaší sektě už deset let prochází peklem, jen proto, aby nakonec byla obětována ve jméno rodinné cti.“

Všichni při těch slovech začali natahovat uši, zato Nangong Liu protáhl obličej.

Na svém místě dole se Mei Hanxue pousmál, nalil si další číši vína, usrkl a odložil ji.

Ve slábnoucím světle vypadal obličej Nangong Liua bledě a unaveně. Po chvíli se přinutil k úsměvu: „Jaká slečna Ye... ctěný pane, vy...“

Oči muže v černém zahořely, jeho hlas, hlasitý a čistý, se rozezněl po celé síni, jak pečlivě vyslovoval každou slabiku, každé slovo z té otřesné věty.

„Ye Wanxi není muž.“

